

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 4 • Perjantaina 24. helmikuuta 2012

63. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Hiidenkirmua etsimässä

Mistä löytyy Kurkijoen Jäämäen hiidenkirnu? Se jäi vielä arvoituksesi. Kenties tuleva kesä antaa vastauksen!

Viileä tuuli puhalsi, kun läksimme toukokuussa moottoriveneellä kohti Kuuppalan Jäämäkeä.

Moottorivene oli paljon elämäkokemusta omaava. Suomalaisiin sääntöihin kuuluvista pelastusliiveistä ei ollut tietoaakaan, mutta mainiosti matka taittui.

Hiidenkirnu on ollut kurkijokelaisten tiedossa ties kuinka kauan. Onhan se ikuistettu vanhoihin valokuviinkin. Veneen kuljettajamme Pavel ei ollut kuullut hiidenkirmusta mitään.

Kurkijoen kotiseutukeskuksen johtaja Marina Petrova kertoi kerran löytäneensä sen, toisella kerralla paikkaa ei löytynytäkään.

Tapio Nikkari oli kartoittanut hiidenkirmun paikkaa jo etukäteen karttojen ja GPS:n avulla.

Kuljettajamme kävi aurinkoon rantakalliolle tupakalle, kun kipusimme pitkin rinteitä. Ajattelimme, että neljän hengen vikkellillä jaloilla ja Tapion tekniikalla edessä olisi helppo juttu.

Toisin kävi.

Näistä kallionkoloista sen pitäisi löytyä. Kuva: Jouni Sulavuori

Siiinä se on? Vaan millainen se on tänä päivänä.

Tapio Nikkarin navigaattorin piirtämä reitti hiidenkirmun etsinnästä. Lippujen tyvet ovat Google Earth:istä poimitut koordinaatit sen jälkeen kun topografi-kartta oli liimattu Googlen kartan päälle. Navigaattorissa (Garmin) ja sen tietokoneohjelmassa ei ollut rajantakaisista alueista kunnan pohjakarttaa, siksi kuvien vesi-maa-rajat ovat summittaiset. Se tulee selville keskellä olevasta kiemurasta, jossa kävimme moottoriveneellä noutamassa Jouni Sulavuoren rannasta. Tässä ovat vain yhdet "jalanjäljet", jos kaililla olisi ollut navigaattori, mäki olisi liki kauttaaltaan punainen. Kuva: Tapio Nikkari

Jäämäen rinteet olivat paikoin vaikeakulkuiset ja jyrkät. Hiidenkirmua etsimässä Tapio Nikkari, Helena Sulavuori ja Riitta Sainio. Kuva: Jouni Sulavuori

Tässä lehdessä

Rautatie toi Kurkijoelle työntekijöitä, jotka viipyivät kunnassa vain jonkin aikaa.

Eero Kantola kirjoittaa muutamasta vuodesta lapsuuttaan, jotka hän vietti

Kiskojen kuljettamana

Elisenvaarassa kunnes kiskot kuljettivat perheen taas toisaalle.

Lisää sivulla 4

Sukututkimus-kiinnostus lisääntyy

Poriin perustetaan uusi sukututkimuspiiri, joka keskittyy erityisesti hiitolaisiin sukuihin.

Hiitolan Pitäjäseuran kuulumisista lisää sivulla 9

60 vuotta sitten

Veikko

Hakulinen voitti kultaa

Miten Kurkijokelainen lehdessä huomioitiin silloin kurkijoen pojan voittoisat kisat?

Kurkijokelainen Hakulisen kisoista sivulla 8

Tilaa Kurkijokelainen itselle tai lahjaksi!

Täytä ja lähetä takasivun kuponki, soitaa tai tilaa sähköpostilla. Karjalaista luettavaa koko vuodeksi!

Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 9.3., 23.3. ja 13.4.

Helena Sulavuori

24.2.2012

Millaisin silmin katselet Karjalaa?

- Siellä on niin kaunista, se maisema, luonto, kaikki!
- Olen käynyt siellä ennenkin kurjuutta katsomassa. Tuskin se on mihinkään muuttunut kaikki vain kurjisti...
- Tänne pitää tulla joka vuosi. Vasta täällä tunnen olevani kotonani.

On mielenkiintoista lukea matkakertomuksia.

Sama maisema, samat talot, sama kylän raitti. Miten erilaisin silmin sitä katselemmekaan. Toinen näkee menneisyyden ja vertaa sitä nykyisyyteen. Toisen silmät etsivät yksityiskohtia, toinen katsoo kokonaisuutta. Toinen näkee kauneuden, toinen rumuuden.

Mikä on oikea kuva? Kaikki ne ovat oikeita. Menneisyyden kultaus on tosin vain muistoissa, se muuttaa vain kyseisen katsojan kuvan.

Eräs nuori kotiseutumatkailija totesi: - En olisi uskonut, että täällä on tällaista. Nyt ymmärrän isovanhempieni kertomukset.

Kertomukset saavat raamatit, kun näkee itse paikan.

Matkoilla kuulee mutinaa, kun vanhoja suomalais-taloja ei ole hoidettu, vaan niiden on annettu ränsistyä. Entäpä, jos sota ja Pariisin rauhanneuvottelut olisivat päättyneet toisin.

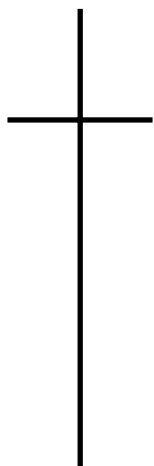
Millainen olisi Lopotin raitti tänään? Löytyisikö yhtään puurakenteista vanhaa taloa vai kehystäisikö asfaltoidun tien varsia nykyaikaiset betonirakenteiset talot ja hivenen kauempana keskustasta 1970-luvun elementti-hirviöt. Vai olisiko todennäköisempää, että Lopotti olisi kuihtunut ja asutus siirtynyt radan lähelle Elisenvaaraan? Sellainen kehityshän oli jo menossa ennen sotaa, Elisenvaara oli kasvava keskuspaikka.

Nyt Kurkijoella on nähtävissä luovutettujen alueiden kunnista eniten vanhaa suomalaisasutusta. Niissä talossa on asuttu ja vuokraajat ovat hoitaneet niitä kukin tavallan mahdollisuuksiensa mukaan.

Nyt meillä on vielä mahdollisuus nähdä ne – ja katsoa joko sellaisina kuin ne tänään ovat tai vähällä muistojen kultauksella kuvitella, millaisia ne olivat silloin ennen.

Helena Sulavuori

Kuolleita

Rakkaamme

Aune KARTTUNEN

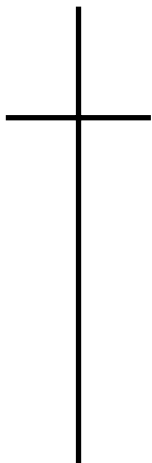
o.s. Asikainen

* 20.8.1921 Kurkijoki, Alho
† 29.1.2012 Kuopio

Kiitollisena muistaen ja ikävöiden
Tuula, Matti, Tony ja Henry
sukulaiset ja ystävät

Muistot rakkaat ne näin meitä kantaa kulkee aika pois joutuisaan.
Kerran purtemme saapui rantaan ikikotihin ihanan maan.

Siunaus toimitettu 18.2.2012
Lämmin kiitos osanotosta ja muistamisesta.

Siskomme

Aino Eriikka KOJO

o.s. Asikainen

* 28.2.1923 Kurkijoki
† 22.1.2012 Helsinki

Rakkaudella muistaen
Viljo perheineen
Uuno perheineen
Sylvi sisaren lapset perheineen

Hiljaa, hiljaa voimat uupui
lähtöhetki läheni.
Väistyi vaivat, tuli rauha
uni kaunis ikuinen.

Siunattu läheisten läsnä ollessa.
Kiitos osanotosta.

Muista surussa
Kurkijoki-
adressilla
hinta 8 €
saatavissa toimituksesta

Muistettavaa

Kalakurjet Nikolain pilkki Veljesrannassa lauantaina 25.2. Kilpailuaika klo 9-13. Ilmoittautumiset p. 050-3628966. Kilpailun jälkeen nautitaan Kalakurkien tarjoamat grillaukset ja kahvit.

Vampulan Karjalaiset. Kinnaskurssi Mirja Uotilassa ke. 29.2 klo 17-20, ilm. ja tied. 17.2. mennessä Mirjalle puh. 044 2810271, kurssille mahtuu noin 10 hlöä. Tervetuloa.

Hiitolan Pitäjaseuran järj. perinne- ja kulttuuripäivä pe. 9.3. klo 17 Satakunnan Yhteisökeskus Iso-linnank. 16 Pori. Illan aiheina neulakinnas ja Hiitola-myssy ym. Mukaan kinnasneula ja lankaa. Myssyn valmistukseen pyöröpuikko sekä no.2 sukka-puikot ja puuvillalankaa. Käynti pihan puolelta. Tervetuloa entiset ja uudet käsitöistä kiinnostuneet. Lisät. Raija p. 040 5387401

Hiitolan Pitäjaseuran järj. Nuorten- ja lasten talvitapahtuma "Ovat juureni Karjalassa" su. 11.3. Laskettelukeskus Salomonkallio, Nakkila Kivialho. Tapahtuman avaus laavun edustalla klo 13. Isät, äidit,

Hartaus sunnuntaille
26.2.2012
1. paastonajan sunnuntai

Nyt paastoamaan!

Laskiainen oli viime tiistaina. Täällä Pohjolassa laskiaiseen sopii mainiosti mäenlasku. Eteläisellä pallon puoliskolla Mar-di Gras'n eli rasvatiistain aikaan karnevaalit ovat kukkeimmillaan. Oli pa kesä taikka talvi, nyt on kuitenkin jo laskeuduttu paastoon.

Paastosta nousee välittömästi mieleen ruoka. Viime aikoina on kohuttu paljon erilaisista ruokavalioista. Niihin kaikkiin sisältyy paastoamista ja kieltäytymistä tietyistä elintarvikkeista. Moni meistä paastoaa heti joulun ja kesäloman jälkeen ylen-syönnistä.

Hengellinen paasto on paljon vanhempaa perua. Itsensä tutkiskeleminen ja oman tilansa tarkkailu jaksottuvat etenkin suuriin kristillisiin juhliin. Jeesuksen syntymään ja ylösnousemukseen valmistaudutaan paastoten. Juhlan aikaan voi siten hyvillä mielin herkutella ja iloita Jumalan ihmetoista.

Kaikenlainen paastoaminen viestii siitä, että ihminen pyrkii huolehtimaan omasta hyvinvoinnistaan. Joka on syöpötelty, haluaa keventää oloaan paastoamalla. Joka on harhaillut väärillä poluilla, etsii oikeaa tietä. Joka on epätietoinen tulevaisuudesta, etsii merkitystä elämälleen. Kuuluu asiaan, että ajoittain tarkkailemme elämäämme kriittisesti. Silloin kyselemme itseltämme, missä muutos ja parannus olisivat paikallaan.

Hengellinen paasto on valmistautumista. Jeesus paastosi neljäkymmentä päivää autiomaassa, koska hän valmistautui aloittamaan oman toimintansa. Siellä häntä koeteltiin, mutta myös palveltiin. Paholainen koetteli ja enkelit palvelivat. Hänen valmistautumisensa ei siis ollut helppoa, vaikka apu olikin lähellä.

Miten minä voisin valmistautua Jeesuksen ylösnousemuksen juhlaan? Itse ajattelin tänä vuonna paastota keventämällä, pysähtymällä tai kuuntelemalla. Keventää voin ruokaa, mutta myös suorittamalla vähemmän. Pysähtyä voin kääntymällä Jumalan puoleen. Lähimmäiseni voin huomioda, jos kuuntelen heitä paremmin. Kiusauksia tullee taas tänäkin paastonaikana. Mutta onhan apukin lähellä.

Matti Peiponen

Pastori Matti Peiponen on tohtorikoulutettava Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa.

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Jaakko Taitonen (pj.), Raija Laaksonen, Marjaleena Laine, Lauri Pölkki, Antti Sahla ja Marja Leena Virtanen
Päätoimittaja: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa, puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi, kurkijokelainen1@gmail.com

Avoinna: Tiistaisin ja torstaisin klo 9-14

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmäisään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 80 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 60 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitte annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi 44 euroa
6 kk 25 euroa
Pohjoismaat 49 euroa
Muualle 57 euroa
Tilinumero:
FI 12523900 40000897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

Nimi-päivät

Helmikuu
viikko 8

24 pe Matti, Matias
25 la Tuija, Tuire
26 su Nestori

viikko 9

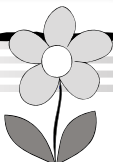
27 ma Torsti
28 ti Kalevalan päivä,
suomalaisen
kulttuurin päivä,
Onni
29 ke Karkauspäivä

Maaliskuu

1 to Alpo, Alvi, Alpi
2 pe Virve, Virva, Fanni
3 la Kauko
4 su Ari, Arsi, Atro

viikko 10

5 ma Leila, Laila
6 ti Tarmo
7 ke Tarja, Taru
8 to Kansainvälinen
naistenpäivä, Vilppu

Murteella

Miten osaat Hiitolassa ja Kurkijoella puhutun murteen? Mitä tarkoittavat seuraavat murren sanat? Tietosi voit tarkistaa takasivulta.

- 1 Purtsa
- 2 Olevinnaa
- 3 Lainota
- 4 Moakar
- 5 Läjösteä
- 6 Vokki
- 7 Kurtuta
- 8 Hölvätä
- 9 Tassia
- 10 Vanunki

- 24.2. Armahda minua, Jumala, armahda minua, sinuun minä turvaan. Minä kätkeydyn siipiesi suojaan, kunnes myrsky on ohitse. Ps. 57:2
- 25.2. Syvyydestä minä huudan sinua, Herra. Herra, kuule minun ääneni. Ps. 130:1-2
- 26.2. Henki ajoi Jeesuksen autiomaahan. Neljäkymmentä päivää hän oli autiomaassa Saatanan kiusattavana. Hän eli villieläinten joukossa, ja enkelit pitivät hänestä huolta. Mark. 1:12-13 Virsi 305:4 Murra pahuuteni valta, Herra, suoja saatanalta. Sinussa on voimani. Asu, Jeesus, luonani.
- 27.2. Kun hän huutaa minua, minä vastaan. Minä olen hänen tukenaan ahdingossa, pelastan hänet ja noston taas kunniaan. Ps. 91:15
- 28.2. Peseytykää, puhdistautukaa, tehkää loppu pahoista töistänne, ne ovat aina silmissäni. Laakkaa tekemästä pahaa. Jes. 1:16

Kokouksia

Kurkijoki-Seuran
VOUSI-KOKOUS
11.3.2012 klo 14
Karjalatalon Sortavalasalissa, Käpylänkujat 1, Helsinki.
Voit tuoda mukasi omia vanhoja valokuviasi tunnistettavaksi.

Tervetuloa.

Loimaan Seudun Karjalaseura ry
KEVÄTKOKOUS
pidetään maanantaina 26.3. klo 18.00
Kurkijokelaisen toimituksessa, Koulukuja 7, Loimaa.
Esillä sääntöjen määräämät asiat, sekä karjalan Kirjapaino Oy:n osakkeiden myynti.
TERVETULOA **HALLITUS**

Hiitolan Pitäjäseura ry.
sääntömääräinen Kevätkokous
ti.13.3.2012 klo 18 Tuomarink. 2 Pori.
Käsitellään sääntöjen määräämät asiat.
Tervetuloa. **Hallitus.**

- 29.2. Koska Jeesus on itse käynyt läpi kärsimykset ja kiusaukset, hän kykenee auttamaan niitä, joita koetellaan. Hepr. 2:18
- 1.3. Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan kaikesta, mitä Herra sanoo. 5 Moos. 8:3
- 2.3. Herra antaa enkeleilleen käskyn varjella sinua, missä ikinä kuljet, ja he kantavat sinua käsillään, ettei loukkaa jalakaasi kiveen. Ps. 91:11-12
- 3.3. Jos te taivutatte mielenne kuulemaan minua, te saatte syödä maan hyvyyttä, mutta jos kove-tatte mielenne ja torjutte minut, miekka syö teidät. Herran suu on puhunut. Jes. 1:19-20
- 4.3. Jeesus sanoi Simonille: "Tämä nainen sai paljon syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän." Luuk. 7:47 Virsi 477:2 Hän tuntee kaikki murheeni ja huoleni, ei epäilystä siitä. Hän tietää, mitä tarvitsen, hän antaa sen. Sieluni, häntä kiittä! Hän armossaan suo apuaan, kun uskossa ja toivossa tyhjänä häneen luotan.
- 5.3. Herra, sinä olet laupias, muista minua, osoita ikaikaista hyvyyttäsi. Ps. 25:6
- 6.3. Herra, osoita minulle tiesi, opeta minua kulkemaan polkujasi. Ps. 25:4
- 7.3. Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona niitä monenlaisia koettelemuksia, joihin joudutte. Tehän tiedätte, että kun uskonne selviytyy koetuksesta, tämä kasvattaa teissä kestävyyttä. Jaak. 1:2-3
- 8.3. Kuka voi sanoiksi pukea Herran voimateot, kuka voi häntä kyllin ylistää? Ps. 106:2

Vuosikymmenten tie

Vuosikymmenten osat, vaihtuneet ovat, lapsuus kuin unta, harson pehmeän verhoamaa. Äidin laulu kaukaista hymniä puhuu, kehdon keinunta herkkänä kuiskeitaan...

Vuosikymmenten osat, vaihtuneet ovat, nuoruuden aika, kuin usvaan harhautunut. Toive, toiveitaan etsii, - aikaa tähyilee, pettymys hetkin ilkkuu, harhaan johdattaa.

Vuosikymmenten osat, vaihtuneet ovat, taistoa taiston, uskoa matkalla kulkevan. Lapsuus, nuoruus, taakse hiljaa hiipynyt on, katse toiveitaan hakee, hiukset harmaantuu.

Vuosikymmenten osa vaihtuvaa on, tiellä koittaa kutsumus vanhuuden. Työn rytmissä käyty on kiiren myötä, nyt riento matkan käy raskasta tietä.

Vuosikymmenten osat, vaihtuneet ovat, synnyinmaako uupunut sylinsä ottaa? Synnyinseutu, - meille kaikessa rakas on, siellä lapsuus, siellä kukkia nuoruuden tie.

Vuosikymmenet vierineet, matkat on, vaiheineensa juontuu elämän outo tie. milloin, missä, kohtaamme määränpään? Siellä on meidän rauhaisin Onnen Maa!

J. Uimonen

KARJALAINEN PÄIVÄ

Tampereen Turtolassa pe 24.2. 2012 klo 9.00-15.00

Karjalainen päivä on karjalaisen väen suosittu tapaamistilaisuus.

Karjalaiset piirakka-markkinat; käsintehtyjä karjalanpiirakoita ja vatruskoita, musiikkiesityksiä, tietoisuuksia ja tarjousia.

Tampereen Karjala-seura ja Hervannan Karjala-seura järjestävät perjantaina 24. helmikuuta klo 9.00-15.00 jo toisen kerran **KARJALAINEN PÄIVÄ** -tapahtuman Turtolan Citymarkettissa.

Ensi kerran tapahtuma pidettiin viime helmikuussa. Silloinkin näin hiihtolomien alkaessa.

Saatiin hienoa palautetta piirakkaherkuista ja tapahtuman hyvistä järjestelyistä.

Tapahtuman juontaa "karjalaisten vävypojaksi" tituleerattu Toni Nieminen.

Ohjelmassa Harmonikakataiteilija Sami Varvio ja Lauluyhtye Iltatähti tunnelmoi 1940-luvun suosikki-iskelmin.

Soppatykistä saa ostaa ohrapuuroa klo 12 alkaen (kokkiporukka Nokian Karjalaisesta Nuorisoseurasta).

Tietoisuuksia perinneruista. Tarjouksia. Karjalaseurojen esittelypöydät.

KARJALA-lehti myy luovutetun Karjalan pitäjäkartoja ym.

Tampereen Karjala-seura ry on perustettu jo vuonna 1940. Se on vanhin talvisodan jälkeen perustetuista karjalaseuroista Suomessa.

Kalevalan päivää juhlitaan Lappeenrannassa

Karjalan Liiton valtakunnallinen Karjalaisuuden ja Kalevalan päivän juhla pidetään Lappeenrannassa 26.2.2012.

Juhlapaikkana on Kimpisen lukio, Pohjolankatu 2, 53100 Lappeenranta.

Kahvitarjoilu klo 12-13. Ennen varsinaista juhlaa voi tutustua koululaisten piirustusnäyttelyyn "Kalevalainen nainen".

Juhla alkaa klo 13.

Tilaisuus on maksullinen. Pääsymaksuun sisältyy kahvitarjoilu.

Tilaisuuden pääjärjestäjä on Etelä-Karjalan Karjalaseurojen piiri ry.

Lisätietoja: Matti Ruskonmäki, puh. 040 527 9302 tai ruskonmaki(at)pp.inet.fi

160 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN...

Kurkijokelainen N:o 8 – 1952, lauantaina helmikuun 23. päivänä

Lehtileike

Lehtileike melkein 30 vuoden takaa. Lehdestä ei ole tietoa. Kirjoittajan kynän sai suihkimaan tv-toimittajan sanavalinnat. Leikkeen lähetti Helliikki Mattlar

Kokous Pitäjäjuhlien aikaan

Suku, kylä, koululuokka, rippikoululuokka, siinä aihetta ottaa yhteyttä ja koontua.

Mikä olisi sen parempi paikka järjestää yhteinen kokoontuminen kuin Pitäjäjuhlaita, joihin kokoontuu kolmisensataa kurkijokelaistaustaista päivittäin.

Kaksipäiväiset Pitäjäjuhlaita järjestetään Loimaan yhteiskoulussa 11.-12.8.2012. Sieltä löytyy kokoontumistiloja eri kokoisille ryhmille joko lauantaina tai sunnuntaina, tarvittaessa myös laitteistoa esim. kuvien kat-

seluun.

Hinta on 10 €/henkilö, se sisältää myös joko lauantain Muistojen illan tai sunnuntain Päiväjuhlan ohjelmallipun.

Suunnittele kokoontuminen. Ryhmäsi kokoamiseksi voit hyödyntää myös lehteamme kirjoittamalla etukäteen kokoontumisesta ja kutsumalla väkeä yhteiseen tapaamiseen.

Ota yhteyttä Kurkijokelaisen toimitukseen tilojen varaamiseksi koululta etukäteen.

Kerro perheen ja suvun tapahtumat Kurkijokelaisessa ilmaiseksi

Julkaisemme jokaisessa lehdessä onnitteluja, perhetapahtumia (hää, ristiaiset, valmistuneet yms.). Kuolinilmoitukset ovat maksullisia, mutta muistokirjoitukset julkaisemme maksutta.

Kurkien kutsu DVD

10€

Uskallatko rajan taa?

Kurkien kutsu on kesällä 2009 kuvattu dokumentti nuoren Antin matkasta isoisänsä synnyinmaalle Kurkijoelle, luovutettuun Karjalaan.

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:

Kurkijokelainen
Koulukuja 7,
32200 LOIMAA
Puh. 050 521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Rajan takaa avautuu portti toisenlaiseen maailmaan, josta matkaaja ei palaa entisellään. Hän saattaa jopa tahtoa sinne takaisin.

Kurkien kutsu -dokumentin lisäksi DVD:llä on lisämateriaalina Elisenvaaran pommitusta käsittelevä dokumentti, jossa Aarne Heinonen, Pertti Torikka ja Eero Laukkanen kuvailevat pommitusta ja sen jälkeisiä tapahtumia. Lisämateriaalina on myös Timo Rouhaisen ja Sirkka Isotalon jutustelua heidän juuristaan ja Kurkijoen nykytilasta. Lisäksi DVD sisältää informatiivisen kuvakoosteen Kurkijoesta.

Kuvat: Kurkijoki-museon kuva-arkisto

Kiskojen kuljettama

Elettiin vuotta 1929. Kantolan perhe, isä Kalle Kantola ja äiti Laura sekä poika Eero matkasivat junassa kohti Elisenvaaraa. Poika Eero, siis minä, oli 7-vuotias. Isä oli hakenut ja tullut nimitettyksi VR:n varikonpääliköksi koko perheelle täysin tuntemattomaan paikkaan.

Kosketusta Karjalaan ei ollut tätä ennen. Ilmassa taisi olla pientä jännitystä.

Rautatieläisten yhteisö

Perille tultuamme asetuimme asumaan rautatieaseman läheisyydessä olevalle alueelle, jossa kaikki asukkaat olivat rautatieläisiä. Meidät osoitettiin 2-kerroksisen puutalon ensimmäiseen kerrokseen, jossa oli kaksi huonetta ja keittiö. Talo sijaitsee lähellä asemapäällikön Rähjän hallussa olevaa taloa.

Kivenheiton päässä oli Romppasen kauppa. Käyttövesi oli haettava asemalle johtavan tien ja radan välissä olevasta kaivosta. Vieressä oli myös rautatieläisille varattu sauna. Tutuksi kävi radan vieressä oleva vari-

konkonttori, jossa isä työskenteli konttoripäällikkö Kettusen kanssa.

Nuorena poikana sain nopeasti kavereita rautatieläisyhteisöstä. Muista vielä Markkasen Ilman ja Lillin viereisestä talosta.

Veijalaisen perhe asui meidän yläpuolellamme. Perheen isä oli veturinkuljettaja ja hänellä oli kaksi poikaa Eino ja Erkki, joka kuoli lento-onnettomuudessa asevelvollisuutta suorittaessaan. Eino taas tunnettiin paikallisena keihäänheittäjänä, jonka tulos ylitti 50 metriä.

Oma urheilusuoritukseni päättyi surkeaan yritykseen hypätä tasamaasuksilla suojeluskunnan mäestä. Ilmalento jäi lyhyeksi ja ”ehtoopuoli” oli kipeä useita päiviä. Sen jälkeen hyppyrin on tullut kierrettyä kaukaa. Suojeluskunnan poikapäiville tuli kuitenkin osallistuttua.

Koulunkäynti sujui opettaja Laina Näykin tahdittamana. Opettajan sukunimen olen muistanut Elisenvaaran ajoista lähtien, mutta etunimi on ollut pitkään ka-

doksissa. Etunimi putkahti esiin tänä vuonna lehden kuvatekstissä. Niin hävisi vuosikymmenien kiusa.

Lapsuuden väriläiskät

Koulutovereitani olivat mm. Heikki Poutanen, Veikko Tynnilä, Martta Kiiski ja paikallisen poliisin tytär Hulda Mutikainen. Amerikan kylässä asunut Jalmari (sukunimi unohtunut) oli minulle eräänlainen järkytys. Hänen kouluväängsä olivat pelkkää kuivaa hapanleipää sanomalehteen käärittynä.

Puute näkyi muullakin tavalla. Muistan kuinka keittiössä ruokaillessamme vieras mies odotti ruoan loppuja viedäkseen ne perheelleen. Elämä oli siihen aikaan vaatimatonta. Puutetta oli monenlaista.

Muutaman kilometrin koulumatkaan sisältyi ”vaara”. Lasten parissa tiedettiin, että metsän halki kulkevala koulutiellä oli autio talo, jossa oli tapahtunut jotain pahaa. Niinpä talo oli ohitettava kiireisin askelin ja taakse vilkuilematta.

Toinen kiusa oli omassa pihapiirissä. Musta pak-sukarvainen kulkukoira Tatu oli mieltynyt minuun ja oli jokapäiväinen vieras pihapiirissämme. Tatu sai kuitenkin pian lähdöt, kun äiti huomasi minun saaneen kirppuja koirasta. Tämän jälkeen eläinharrastukseni siirtyi variksenpoikaan, jota hoitelin viikon verran aitas-sa huonolla menestyksellä.

Kertomani lapsuuden muistikuvat ovat olleet elämäni väriläiskä, jotka tuottavat hyvää mieltä tänäkin päivänä.

Elisenvaaran asemalaiturilla

Helsinkiin muuttamisen jälkeen huhtikuussa 1932 vierailin Elisenvaarassa kesällä 1939. Yövyin silloin Vairilan perheessä, jossa vanhoja tuttuja olivat lapset Aino ja Eero. Muistaakseni Aino avioitui Eino Veijalaisen kanssa.

Siihen ne rauhanaikaiset Karjalan matkat päättyivät. Jatkosota syttyi ja minäkin vedin kenttäharmat pääl- leni vapaaehtoisena kesällä

Elisenvaaran asema 1920-luvulla.

1941. Matka vei koko sodan ajaksi Karjalan kannakselle loppukesään 1944 saakka.

Tuona vaikeana aikana sattui muutamia asioita, jotka liittyivät sekä Elisenvaaraan että Kurkijokeen.

Vuonna 1943 saapui yllättäen vanha luokkatoverini Veikko Tynnilä. Hänet kuten muutkin suomalaiset SS-miehet oli palautettu Suomeen. Veikko oli haavoittunut vaikeasti Kaukaasian taisteluissa, mutta toipunut kuitenkin palveluskelpoiseksi. Pataljoonamme osallistui kesällä 1944 Äyräpään ja Vuosalmen taisteluihin. Veikko on ollut jo useita vuosia siellä, mistä paluuta ei ole.

Heinäkuun lopulla olin palaamassa Savonlinnan sotasairaalaan mennäkseni Käkisalmen henkilötäydennyskeskukseen ja edelleen yksikköni. Mitään suoraa yhteyttä Käkisalmeen ei ollut.

Elisenvaaraan saakka pääsin. Siellä poistuoin ainoana matkustajana. Jatko-yhteydestä ei ollut mitään tietoa.

Junan lähdettyä seisoin yksin katsellen hiljaista ratapihaa. Näytti siltä, että ennen niin vilkas risteysasema oli menettänyt merkityksensä. Katseeni suuntautui vahvasti veturitalle, jonka lähellä höyrysi vaihtoveturins. pässi. Suuntasin askeleeni kohti veturia ja tulin veturinkuljettajan puolella olevan avoimen ikkunaan Tervehdykseni jälkeen kerroin kuljettajalle matkustusongelmani. Saman tien selväsi että mies oli vanha tuttu veturinkuljettaja Soikkeli. Ongelma ratkesi. Minut luvattiin viedä veturin päällä Käkisalmeen. Olipa tuuria. Sotasairaalaan paluu jäi ainoaksi kerraksi poiketa sodassa Elisenvaaran asemalla.

Syyskuun alkupäivinä joukko-osastomme oli siirtymässä pois luovutetulta alueelta ja pysähdyimme Hiitolaan. Majapaikakseni tuli sattumoisin Seuraahuone, jonka ystävälliset lattialankut olivat minun vuoteenani. Seuraavana aamuna pyörämarssi jatkui yli talvisodan pakkorajan.

Kurkijokelaisia kohtaamisia

Rauhan tultua törmäsin Helsingin asemalla Poutasen ”Henaan” (Heikkiin). Hän oli siellä asemamiehenä toisen jalkansa menettäneenä sotainvalidina. Jälleennäkeminen johti muutaman vuoden kanssakäymiseen kunnes me molemmat avioiduimme.

Elämä jatkui ja aikaa kului noin 30 vuotta. Yllättävä tapaaminen sattui Kaunialan sotavammassairaalan potilaina muistaakseni v. 1989. Samassa sairaalassa tapasimme vielä muutaman kerran. Heikistään on aika jättänyt.

Jälleen kerran 2000-luvun puolella tapasin Erkki Kiiski-nimisen kurkijokelaisen Kaunialassa. Olimme olleet samassa pataljoonassa toisiamme tuntematta. Erkin tavatessani hän usein tokaisi: ”Oot sie se Elisenvaaran mies?” Erkki oli tehnyt ansiokasta työtä Varsinais-Suomessa ollessaan mm. kunnanvaltuuston puheenjohtajana,

Reilu pari vuotta sitten olin vaimoni kanssa ruokailemassa espoolaisessa palvelutalossa. Samaa pöytään istui meitä selvästi nuorempi pariskunta. He esittäytyivät ja mainitsivat sukunimekseen Tynnilä. Yht’äkkiä sain päähäni kysyä: ”Voisiko Veikko Tynnilä olla sukua?” – Hän on minun setäni, kuului vastaus. Jälleen syntyi tapaamisen myötä uusi yhteys Elisenvaaraan Aarne ja Anja Tynnilän välityksellä. Aarne on kertonut haavoittuneensa vain 6,5-vuotiaana Elisenvaaran pommituksessa 20.6.1944. Pitkään vaiettu pommitus oli raaka myös siviiliväestöön kohdistunut veriteko.

Toivon, että kymmeniä vuosi elävinä säilyneet muistoni välittyisivät lukijalle, vaikkain Karjalan heimon kuulukaan. Lapsuuteni maimemat ovat tarjonneet jotain sellaista hyvää, mitä ei muualta saa.

Lopuksi vielä tyttäreni Kristiinan sanomaa: ”Asun Espoossa Kurkijoentiellä.”

Eero Kantola
sotainvalidi
Espoo

Elisenvaaran rautatieläisten asuintaloja ns. kasarmeja. Etualalla asemalle (vasemmalle) johtava maantie.

Elisenvaaran aseman veturitalleja.

Vääpeli Meskasen rukinleikkuutalkoot

Ruiskuhilas.
Kuva: Pekka Kyytinen/Kurkijoki-museon arkisto

Olin viimeisenä sotakesänä vuonna 1944 lottakomennuksella Käkisalmissa. Sinne jouduin Elisenvaaran pommituksen jälkeen, kun aseman lottakanttiini tuhoutui.

Käkisalmissa oli melko rauhallista, mutta paljon taloja oli palanut ja tuhoutunut.

Lottakanttiini toimi entisen lääkärin asuintalossa. Laitoimme ruokaa ohikulkeville pojille, jotka tulivat lomiltaan ja etsivät yksiköitään. Toiset, jotka olivat eksyneet omista joukko-osastoistaan etsivät omia asemiaan.

Eräänä lauantaina tuli sotilas kertomaan meille, että vääpeli Meskanen pitää rukinleikkuutalkoot maatilallaan Sakkolassa ja tarvittaisi vielä yksi tyttö lisää lyhteitä sitomaan.

Olisiko halukkaita? Kaikki halusivat lähteä. Ei siinä auttanut muu kuin vetää pitkää tikkua. Kas kummaa, minua onnisti!

Kuorma-auton lava oli

täynnä penkeillä istuvia sotilaita lähtövalmiina. Meitä oli neljä tyttöä lyhteiden sitoiksi. En ollut koskaan sitonut lyhteitä, mutta tiesin miten se tehdään.

Matka alkoi kohti Sakkolaa. En muista matkan pituutta, mutta etelää kohti ajettiin.

Kuljettaja pysäytti ja tuli kysymään meiltä tytöiltä, että uskallatteko lähteä, jos ajettaisiin oikotietä. Se lyhentäisi matkaa lähes 10 kilometriä, mutta kulkee vain kahden kilometrin läheisyydessä etulinjoista. Olimme valmiit oikaisemaan. Sodanäänä ja tykkien jyskettä kuului, kuten Elisenvaarasakin. Mitään ei tapahtunut.

Kaakkois-Suomen sotilasläänin esikunta oli suurhyökkäyksen alettua 10.6.1944 määrännyt evakuoitaviksi mm. Valkjärven, Sakkolan, Muolaan, Koiviston kauppalan ja maalaiskunnan. Taloihin jäi vielä työikäisiä. Talon tytöt kertoivatkin, ettei yksin saanut mennä tervehtimään kave-

reita. Aina piti olla sotilaita turvana, jos halusi kylässä käydä.

Talkootyö sujui joutuisasti. Miehet niittivät viljaa ja me sidoimme lyhteitä. Iso pelto oli iltaa kohden kuhilaita täynnä. Istuimme pellon päässä, kun emäntä ja tytöt toivat kahvinkorviketta ja vastaleivottua pullaa oikein paksut palasen. Se oli harvinaista herkkua. Miehet keskustelivat kovaäänisesti kokemuksistaan.

Lähelle metsänlaitaan oli tuotu armeijan hevosia lepäämään. Yhtäkkiä eräs hevonen alkoi käyttäytyä omituisesti. Se hirtahteli, kurkotteli aidan yli päätänsä, kuopi maata ja tuijotti meihin päin. Eikä se rauhoittunut.

Eräs sotilas meni sen luokse, taputteli sitä ja puheli jotain. Takaisin tultuaan hän sanoi: ”se on naapurin hevonen Pohjanmaalta.”

Minua liikutti se hevonen. Se ilmaisi ilonsa kuuluttuaan tutun äänen siellä sodan keskellä. Halusi, että se

Eräs väärinkäsitys Elisenvaaran pommituksesta

Joku on kertonut, että Taitosen hevoset juoksivat Elisenvaaran asemalla pommituksen aikana.

Eivät ne olleet Taitosen hevoset, vaan hevosia sotilasjunasta menossa Kanakselle.

Sotilaat päästivät niitä vaunuista, kun asema oli kaaoksessa.

Näin kun eräs sotilas juoksi asemalta kahden vauhkootuneen hevosen kanssa Kurkijoelle päin. AS

huomattaisiin.

Rauhan tultua eräs isäntämies kertoi: ”Kun ajoin tiellä hevosen kanssa, kuulin lentokoneen äänen, samoin sen kuuli hevonen. Äkkiä se painoi päätänsä alemmas, lähti juoksuun.”

Sotaveteraanihevosellekin oli jäänyt jotain traumoja.

Annikki Söderholm

Lisätietoja vanhoihin kuviin

Kurkijokelainen 3, sivu 5 oikea yläkuva.

Meillä on tämä sama kuva kotona isäni jäämistössä.

Kuvassa on tietääkseni serkkuni kertoman mukaan isäni veli Eero Hiltunen (synt. 24.12.1918 ja kuollut 1973 Ähtärissä salamaniskuun kalastusreissulla). En tiedä kuka kuvassa olevista, mutta vertaamalla ulkonäköä vanhaan koulukuvaan niin voisi olla vaikka etualan poika. Kuva Saareksen koulun oppilaista.

Isäni Erkki Hiltusen perhe asui Metsikon kylässä, isovanhempien nimet oli-

vat Sylvester ja Ida Hiltunen. Heillä oli myös toinen talo, joka Kurkijoki kylästä

kylään - kirjan mukaan oli autiotalo Metsikossa.

Lapset Saimi (myöhem-

min Lakkonen), Aarne, Eero ja Erkki ovat käyneet Saareksen koulua.

Terveisin Heljä Pulli os. Hiltunen

Pekka Kyytisen POSTIKORTIT

Talvikuvia: • Pieni hiihtäjä • Joulupuu • Rekiajelu
Kesäkuvat: • Kevätkirkko • Kesänuotalla • Aitan ovella
• Rantavaja Laatokalla • Elopellolla

Hinta 1 €/kpl
+ postituskulut
Tilaa
toimituksesta

Valokuvataalkoisiin tarvitaan nuoria ja vanhoja

Marja-Liisa Laine kirjoitti viime Kurkijokelaisessa toivomuksia valokuvataalkoista. Hänellä oli paljon hyviä ideoita, joita toivottavasti päästään jatkossa toteuttamaan.

Museon valokuvien järjestämisessä ollaan nyt siinä vaiheessa, että päästään uusien vanhojen valokuvien kimppeihin. Niiden tunnistamisesta ja lajittelemisesta tarvitaan kaikkien vanhojen kurkijokelaisten apua.

Jo valmiiksi lajiteltujen kuvien arkistointiin taas kaivattaisiin nuorempaa ja näppäräsormista väkeä. Kurkijoella asuneiden tarinoiden kuuntelu ja valokuvien tutkiminen yhdessä on ainutlaatuinen tilaisuus tutustua omiin juuriin.

Ne valokuvat, joita ei heti pystytä tunnistamaan, on tarkoitus koota tunnistuskansioihin, joita saa lainaksi museolta tai joita voi käydä myöhemmin selaamassa

esimerkiksi Kurkijokelaisen toimituksessa.

Seuraavat talkoot on päätetty järjestää torstaina 15.3.2012 klo 10-16. Osoite on tuttu Kojonperäntie 446, 32260 Kojonperä.

Jos ette ehdi koko päiväksi, pariksi tunniksikin voi tulla. Jos haluatte tietää lisää talkoista tai valokuvien tunnistamisesta ja arkistoinnista, alkää epäröikö ottaa

yhteyttä minuun tänne museolle. Puhelinnumero on 050 403 6050 ja sähköpostiosoite kurkijokimuseo(a) kurkijoki.fi.

Tervetuloa talkoisiin!

*Niina Lehmusjärvi
projektipäällikkö,
Perinne eläväksi –hanke*

PS: Marja-Liisa Laine myös tunnisti viime lehdessä olleet pienet hiihtäjäpojat. Veikko Kiiskin (s.1918) kanssa ladulla olivat todennäköisesti naapurin pojat Erkki Kiiski (s.1919) ja Yrjö Kiiski (s.1918).

Nuoreten hiihtäjänaisten Viivi Jylhämön ja Senja Häklin takana näkymä talo on Rädyn talo, jossa toimi myös kahvila. Senja Häkli asui kahvilaa vastapäätä, joten naiset ovat lähdössä hiihtämään Senjan kodin edestä. Senja Häkli toimi parturi-kampaajana.

Nuoret ja vanhat yhdessä työssä. Lassi Kyytinen (vas.) ja Pekka Kyytinen tallihommissa. Kuva otettu 1930-luvulla Kurkijoen Särkijärvellä. Valokuva Pekka Kyytinen. Museovirasto. Kurkijokimuseon kokoelmat kuvanro 2526.

Laatokkaa ympäri

Jatkosotaan perehtyen

osa II

*”Lyö aallot rantaan Äänisen aavan, ne keino, näin kertoen...”
Ääninen on Euroopan toiseksi suurin järvi Laatokan jälkeen.
Järven pinta-ala on n. 10 000 km², sen pituus on 250 km ja
leveys 80 km. Syvin kohta on 120 m. Äänisessä on 1370 saarta.*

Laatokkaa voi kiertää ympäri monella tavoin. Kolmiosaisen sarjamme toisessa osassa sotahistoriallinen matkamme on edennyt Petroskoihin ja Aunukseseen.

Syyskuun lopulla suomalaisjoukot olivat Petroskoin läheisyydessä. Erämaan läpi rämpineet joukot olivat henkisesti ja fyysisesti väsyneitä. Venäläisten puolustusasemat pitivät puolensa aiheuttaen tappioita suomalaisten joukoissa.

Tehokas tykistötuli ja mottiin jäämisen pelko lamauttivat venäläisten toiminnan. Niinpä he perääntyivät yön turvin kaupungista.

Lokakuun ensimmäisenä päivänä suomalaisten etujoukot saapuivat kaupunkiin. Ensimmäisten joukossa oli Euran komppania – tämän Euran veteraanit usein tuovat esille.

Vastarinta kaupungissa

oli melko vähäistä. Venäläiset olivat poistuneet. Muutamia hajanaisia laukauksia kuului sieltä täältä. Kaupungissa oli verrattain rauhallista. Lakanasta tehty Suomen lippu nostettiin illalla hallintorakennuksen katolle. Lipunnostajaksi valittiin euralainen alikersantti Pekka Niemi.

Raisut valtausjuhlat

Kaupunginvaltausjuhlat saivat legendaarisen maineen. Sotilaat löysivät paikallisen vodkatehtaan, jonka varastoa ryhdyttiin miehissä tyhjentämään. Jonkin ajan kuluttua yleinen tappelu ja rähinä oli valmis.

Paikalle saapuneet sotapoliiisit saivat lopulta tilanteen rauhoittumaan. Pahimmat räyhääjät siirrettiin urheilukentälle lepäämään ja rauhoittumaan.

Kesken juhlinnan tuli ylimääräinenkin riesa: joku venäläinen oli päästänyt

kaupungin koiratarhasta irti 300 koulutettua rottweilerkoiraa. Nälkäiset koirat kävivät herkästi kulkijoiden kimppuun. Petroskoin valtaus päättyi nolosti krapulaan ja kohmeloon.

Varsinainen valtausparaati pidettiin 12. lokakuuta. Silloin nostettiin Suomen lippu salkoon. Lippu, joka oli peittänyt presidentti Kyösti Kallion arkua hänen hautajaisissaan.

Myöhemmin kaupunki sai suomalaisen nimen Äänislinna.

Petroskoi – teollisuuskaupunki jo 1700-luvulla

Petroskoi perustettiin Pietari Suuren toimesta 1703 Lohijoen suulle. Samalla rakennettiin suuret rautatehtaat, jotka olivat seuraavalla vuosisadalla Venäjän suurimmat.

Kylä kasvoi ja kehittyi rautatehtaiden ympärille.

Luterilainen kirkko seisoo Petroskoissa tyhjänä. 1990-luvulla Suomen luterilaisen kirkon toimesta aloitettu seurakunnallinen työ on loppunut.

Tehtaiden tuotanto monipuolistui. Tehtaissa tehtiin muun muassa Pietarin kaupungin upeat rauta-aidat ja

-portit.

Tehdasalue sai kaupunki-oikeudet vuonna 1777.

Vuosina 1802–1920 Petroskoi oli Aunuksen kuvernementin pääkaupunki.

Rautatie Pietarista valmistui vuonna 1913. Se antoi uutta puhtia kaupungin kehitykseen. Petroskoista tuli vilkas kauppa- ja koulu-kaupunki.

Vuonna 1940 Petroskoista tuli karjalaissuomalaisen neuvostovallan pääkaupunki, jossa tuolloin oli noin 75 000 asukasta.

Kehittyvä ja viihtyisä kaupunki

Äänisen rannalla sijaitseva Petroskoi on nykyään kehittyvä ja kasvava kaupunki. Asukkaita Petroskoissa on noin 320 000.

Yleiskuva kaupungin keskustasta on siisti. Paikat ovat puhtaana roskista ja puistot ovat siistejä, tosin kesän kuivuudesta kärsineitä.

Paikalla näkee vanhoja kunnostettuja rakennuksia ja neuvostoaikaisia harmaita kerrostaloja. Rakenteilla on useita upeita, jopa kymmenkerroksisia nykyaikaisia

kerrostaloja.

Kaupungin laitapuolella näkyi suuria marketteja sekä suuria autoliikkeitä. Asunnot ovat vanhoja kerrostaloja sekä vanhaa puutalokantaa.

Torin laidassa on suuri ja kunnostettu 1910 perustettu yliopistorakennus sekä lähellä suurikokoinen Otto-Ville Kuusisen patsas.

Kadut ovat kapeita, ja liikenne on vilkasta, villiäkin. Se ajaa, joka ehtii ja ohittaa mistä pääsee. Autokanta on uudehkoa. Kaikki katujen varret ovat täynnä pysäköityjä autoja.

Nuoremmat ihmiset ovat pukeutuneet siististi. Naisilla minihame ja korkokengät.

Viime kesä oli lämmin. Kadulla ei näkynyt kulkijoilla pitkää tukkaa, tatuointeja tai lävistyksiä. Kaupungin keskustasta jäi siisti ja myönteinen kuva.

Rauhallinen Aunuksen valtaus

Jatkosodan aikana syyskuussa 1941 suomalaiset saapuivat Aunukseseen. Venäläisjoukot olivat poistuneet kaupungista, joten mitään taistelua ei käyty.

Petroskoin pääkatu, Lenininkatu on leveä ja liikenne sujuu joustavasti.

Aunuksen vanha luterilainen kirkko, Pyhän ristin kirkko, korjattiin 1990-luvulla. Siellä toimi myös sivutoiminen pappi. Nykyisin toiminta on hiljentynyt ja seurakunnan jäsenmäärä on laskenut 450:stä 150:een henkilöön.

Siviiliväestö oli kokoontunut asemalle evakuointia varten. Junia ei saatu, ja autotkin oli viety perääntyvien sotilaiden mukaan.

Asukkaiden ihmetellessä suomalaisjoukot saapuivat asemalle. Neuvottelujen jälkeen ihmiset palasivat koteihinsa. Elämää pyrittiin jatkamaan suomalaisten hallinnassa. Tämä onnistui sikäli hyvin, kun asukkaat olivat suomenkielentaitoisia ja näin ollen erityisasemassa.

Vähitellen elämä normaalistui. Paikallista työvoimaa tarvittiin parakkien rakentamiseen, pesuloihin, ruoanlaittoon ynnä muuhun. Ihmiset saivat työtä ja rahaa. Rahalla he saivat tavaraa kaupoista. Elintaso koheni. Paikalliset asukkaat saivat käyttää sotilaiden terveyspalveluja. Koulutointa kehitettiin ja varsinkin hygieniää pyrittiin parantamaan. Edellä mainittujen toimenpiteiden takia yhteistyö kehittyi hyväksi paikallisten asukkaiden kanssa.

Muun muassa tanssienpito oli kielletty, mutta kielltoa katsottiin läpi sormien. Paikalliset naiset opettivat suomalaisille sikäläisiä

tansseja, ja sotilaat opettivat suomalaisia sen ajan lauluja. Oppaamme kertoi oppineensa silloin muun muassa laulut Elämää juoksuhaudoissa ja Kodin kynttilät, jotka hän vieläkin osaa.

Paikalliset ihmiset muistelivat suomalaismiehityksen aikaa hyvänä aikana. Sen aikana elintaso kohosi, yhteistyö palasi ja elämä oli rauhallista. Rintama oli kaukana.

**Suuret sovhoosit
kutistuivat
puutarhatilkuiksi**

Kesällä 1944 alkoi venäläisten suurhyökkäys Kanaksella, joka johti Viipurin menetykseen. Tämän seurauksena suomalaiset alkoivat vetäytyä Aunuksesta. Kesäkuun 25. päivä viimeiset suomalaiset poistuivat Aunuksesta. Näin Aunus säästyi sodalta ja sen aiheuttamilta vaurioilta.

Neuvostovallan aikana Annuksen ympäristöön perustettiin valtavaa suuria tiloja, sovhooseja. Niiden pinta-alat olivat tuhansia hehtaareja. Tilat olivat enimmäkseen tiloja,

joissa pidettiin lemmiä, liha-karjaa, turkiseläimiä ja tietysti myös viljeltiin perunaa ja kaalia.

Jokainen tila oli oma yksikkö. Niissä oltiin omavaraisia. Sovhoosissa oli oma koulu, kaupat ja terveydenhoito. Tilojen työmenetelmät olivat alkeellisia, ja työväkeä tarvittiin paljon. Alueen väkiluku kasvoi.

Neuvostoliiton romahdettua valtion tilat loppuivat pian. Rakennukset jäivät tyhjiksi ja rappeutuivat sekä lahosivat vähitellen. Valtavan laajat peltoaukeat jäivät viljelemättä. Nykyään ne kasvavat rikkaruohoa ja heinää, jota ei korjata.

Työntekijät jäivät työttömiksi, ja nuoret muuttivat kaupunkeihin työn perässä. Väkiluku väheni muutamassa vuodessa rajusti. Kyliin ja Aunukseen jäivät vain vanhat mummit ja eläkeikäiset, jotka asuivat harmaissa mökkeissään ja viljelivät pieniä puutarhatilkkuja. Muutama mökkeihin on tullut Pietarista kesäasukkaita, ja he ovat alkaneet korjata mökkejä.

Yhdeksänkymmentä luvulla perustettiin valtion

maille yksityisiä maatiloja. Nämä tilat epäonnistuivat täysin. Yhtään tilaa ei ole enää toiminnassa.

**Aunus tänään
– kuin paluu
vuosikymmenten taa**

Aunus on ikivanha kaupapaikka. Alue tunnettiin aikoinaan nimellä Aunuksen Karjala.

Historian aikana ruotsalaiset tekivät useita ryöstöretkiä Aunukseen. Niinpä 1600-luvulla sinne rakennettiin puusta linnoitus asukkaiden turvaksi. Nykyään linnoitus on lahonnut. Muisto elää enää tarinoissa.

Aikoinaan Kurkijoelta pakeni ortodokseja uskonvainojen takia Aunukseen. Vielä nykyäänkin siellä kuulee karjalan kieltä, joka muistuttaa suomen kieltä ja jota voi jonkin verran ymmärtää.

Tämän päivän Aunus poikkeaa täysin Petroskoista. Keskikaupungilla on ne tyypilliset harmaat, rapistuneet ja osittain tyhjät kerrostalot.

Laitakaupungilla on laajat vaatimattomat aidatut

**Vallattu Petroskoi –
myönteinen yllätys**

”Ajaessamme kohti kaupunkia näimme rautatieaseman, joka oli palanut. Lähellä oli lentopommien ja kranaattien jälkiä. Kauempana näimme punakattoisia kivitaloja sekä vihreiksi ja vaaleanruskeaksi maalatuja puutaloja. Keskustan kadut oli päällystetty nupulakivillä ja jalkakäytävät oli tehty laudoista.

Kaupungissa oli runsaasti lehtipuita, varsinkin lehmuksia ja hyvin hoidettuja puistoja. Katujen varilla oli paljon liikkeitä, valokuvaamoita ja parturikampaamoja sekä useita kuvapatsaita koristettuina neuvostotähdillä.

Torilla seisoo valtavan kokoinen Leninin patsas takanaan koristeellinen puoluepalatsi, jonka katolla liehuu virallinen Suomen lippu. Torin ympäristössä on lukuisia kivitaloja; osa on tsaarin ajalta, osa neuvostovallan tuotetta.

Etelää kohti avautuu pääkatu, joka on päällystetty asfaltilla ja jonka reunoilla on upea lehmuskuja. Kadun päässä näkyvät Omegan terästehtaat, joissa oli aikoinaan 8000 työntekijää. Kaupungin eteläosat olivat kärsineet eniten tuhoista, joita venäläiset tuhopartiot olivat tehneet.

Siviilejä oli evakuoitu pitkän ajan kuluessa pois kaupungista. Jäljelle oli jäänyt vain työssäkäyvät henkilöt. Heitä oli aika vähän.

Kaupungissa näkyi uutta ja vanhaa, rumaa ja kaunista, köyhyyttä ja rikkautta. Kaikesta huolimatta kaupunki oli myönteinen yllätys.”

*Itä-Karjalan valtaus -teoksessa julkaistu lehtileike
vuodelta 1941*

omakotialueet. Liikenne on vähäistä. Autoja on erittäin vähän. Ikivanhat linja-autot kolistelevat pitkin kuoppaisia katuja. Iäkkäät huvipäiset mummit liikkuvat kaduilla. Nuorempaa väkeä näkyy erittäin vähän. Kaupunki on hiljainen. Tuntuu, että kehitys on pysähtynyt 1940–50-luvulle.

Kaupunkiin on rakennettu päältäpäin komea hotelli. Sisältä se vaikutti kovin nuhjuiselta ja hiljaiselta. Siistiydessä oli paljon toivomisen varaa. Lämmin vesikin puuttui. Lupasivat, että lokakuussa sitä tulee. Tämähän on sitä tuttua majoitusta, johon on totuttu kotiseutumatkailuun.

**”Lähetystyötä”
Aunuksessa
1990-luvulla**

1990-luvulla rajojen avautuessa suomalaiset aloittivat vilkkaan lähetystyön

Aunuksessa. Vanha kirkko korjattiin, ruoka- ja taloudellinen apu aloitettiin. Seurakunnan jäsenmäärä kohosi 450:een. Sivutoiminen papikin koulutettiin. Toiminta oli kaikin puolin vilkasta.

Olojen vakiinnuttua seurakunnan jäsenmäärä laski osittain luonnollisen poistuman kautta. Uusia jäseniä on tullut vähän. Tällä hetkellä jäsenmäärä on noin 150, ja toiminta on hiljaista. Diakonia- ja lapsityötä yritetään pitää vireillä vapaaehtoisvoimin.

Suomalaisten kummi-seurakuntien taloudellinen tuki on elintärkeä Aunuksen seurakunnan toiminnan kannalta.

*Erkki Poutanen
Lähteinä käytetty matka-
opas Nikolain kertomuksia
ja Ari Rautalan teosta Itä-
Karjalan valtaus.*

Aunuksen hotellin ikkunasta avautuva näkymä ei silmää hivellä. Neuvostoaikana rakennettu asuinkerrostalo rapistuu silmissä.

60 vuotta Veikko Hakulisen olympiakullasta

3.33.33 on iskostunut monen mieleen. Sillä ajalla Veikko Hakulinen voitti Oslossa 50 kilometrin hiihdon vuonna 1952.

Valkeakoskella muisteltiin viime viikonloppuna hiihtäjälegendaa muistohiihdolla, jossa 50 hiihtäjää tavoitteli kuuluisaa voittoaikaa kiertämällä Haku-Veikon patsaan ympärille tehtyä hiihtolenkkiä.

Matkan varrella tarjottiin perinteen mukaisesti mustikkasoppaa. Tapahtumaa

juonsi Juha Mieto ja ladun varrella nähtiin myös toinen hiihtäjälegeta Siiri "Äitee" Rantanen.

Kurkijokelainen eli mukana Holmenkollenin kisoissa. Edellisessä numerossamme julkaisimme 16.2.1952 julkaistun jutun, jossa kerrottiin Veikko Hakulisen taustasta ja korostettiin hänen kurkijokelaisuuttaan.

Seuraavassa lehdessä kuvallinen juttu kertoi: **Elisenvaaran Veikko Hakulinen Holmenkollenin sankari.**

"Holmenkollenin sankari Veikko Hakulinen on ammatiltaan työnjohtaja – syntynyt Elisenvaarassa 4.1.1925, pituutta 173 sm painoa 66 kiloa", kerrottiin lehdessä. Kuuluisa voitto aika ei juttussa tullut esille. Sen sijaan siinä mainittiin hänen aikaisempia saavutuksiaan ja monipuolista urheilutaustaansa, johon kuului myös yleisurheilu sekä jalka- ja pesäpallo.

Samassa lehdessä **Toimiuksen tuoilta** – palstalla kiitettiin kaikkia niitä, jotka olivat pitäneet peukaloita

pystyissä onnistumisen taakamiseksi.

"Sanomme teille samaan tapaan kun radioselostaja Tiilikainen tokasi Tarvajärvellä, että "Onnittelten Sinua siitä että kuulut Suomen kansaan!" Lisäisimme lehtemme karjalaiselle lukijalle sen, että on onnellista olla lisäksi Karjalainen ja Kurkijokelainen. Kun Veikko-poika luet nämä rivit, ovat nämä sydämellinen kädenpuristus kaikkien Kurkijokelaisten puolesta. Kaikkein kunnia-kain urheiluvoitto on voittaa maratonjuoksu, tahi 50 km:n hiihto."

Terveisiä Oslost! tuo puolen etusivun kokoinen juttu maaliskuun 1. päivän Kurkijokelaissa. Kirjoittaja (nimeä ei ole mainittu) kertoo kisamatkastaan Norjaan.

"Eihän sitä etukäteen kukaan tiedä missä meistä kukin on kuukauden parin perästä, enkä sitä vielä joulun aikoihin arvannut minäkään olevani yksi niistä tuhansista, jotka hurrasivat Holmenkollenin rinteillä silloin, kun Kurkijoen poika kamppaili 50 km kultamitalista ja voitti". Kerrottuaan muita matkakokemuksiaan, kirjoittaja tekee lehdistökatsausta paikallisten lehtien kisaveikkai-

luista. "Täällä käytiin monta päivää vilkasta tippausta 50 km voittajasta, jopa täkäläiset sanomalehdetkin Olympiala Sport-eissaan julkaisivat tietoja eri tahoilla vallitsevista mielipiteistä ja niissä oli kylä tuo Ruotsin kuuluisa hiihtokuningas "Mora Nisse" ehdoton ykkönen, mutta veikkattiin sentään jollain taholla Kolehmainenkin puolesta, sensijaan Veikon nimeä en ainakaan minä nähnyt missään listassa".

Kirjoittaja myöhästyi ruuhkan takia lähdöstä. Loppukilometristä hän kertoo elävästi:

"Menimme noin kilometrin verran maalista ladun varteen vastaan kilpailijoita paikkaan, josta oli hyvä ottaa valokuvia ja seurata kellosta väliaikoja. Kyllä siinä monessa välissä kamppaili "häti ja hyvä mieli", milloin kulkivat kellon viisarit liian hiljaa, milloin taas kovaa riippuen tietenkin siitä ketä milloinkin odotettiin tulevaksi. Pisimmät minuutit olivat silloin, kun Mora Nisse ja Estenstad olivat tulovuorossa Hakulisen jälkeen, mutta eivät ehtineet lähellekään ja kultamitali oli selvä".

Suomi sai kaksoisvoiton, kun Hakulisen jälkeen

toiseksi tuli Hannes Kolehmainen liki 5 minuuttia voittajasta jääneenä.

Samassa lehdessä on sivulla 3 iso kuva, jossa kultamitalisti toivotetaan tervetulleeksi Toijalan asemalla. **KULTAMITALIMIES VEIKKO HAKULINEN** hehkuttaa näyttävä otsikko. Kuvateksti kertoo, miten innostunut yleisö otti voittajan vastaan. "Vain harvoin on Toijalan asemalla nähty niin suurta yleisömäärää. Hänelle huudettiin 3-kertainen Heihuuto ja laulettiin Karjalaisten laulu. Valkeakoskelle saapuessaan hän joutui n. kolmituhantisen yleisöjoukon vastaanottamaksi. Torvisoittoakunta voitti Porilaisten marssin, kauppalaanjohdajan K. Dahl lausui voittajan tervetulleeksi ja hänet kannettiin rakettien paukuksessa soitokujaa pitkin autoon".

Valokuvat Kurkijokelaissa olivat 60 vuotta siten harvinaisia, lehdessä oli yleensä 1-3 kuvaa. Kaksi viikkoa edellisestä kirjoituksesta ja kuvasta, Veikko Hakulisen julkaisiin jo kolmas kuva kuukauden sisällä. Hänen kunniaakseen oli Helsingissä järjestetty tilaisuus, jossa Kurki-Säätiö ojensi hänelle muistolahjan isänmaan hyväksi tehdystä työstä. Kuvassa Veikko Hakulisen seurassa istuvat Eino Toivianen, Oskari Ehnrooth, Toivo Immonen, Kaapro Huittinen, Juho Tukia ja Aarne Roiha.

Kevättalven 1952 aikana Hakulisen nimi pulpahtelee useasti esiin Kurkijokelaisten jutuissa. Salapausselän kisoista oli Kyllikin kirjoittama laaja kokonaisuus, jossa 50 km voiton jälkeen "Veikko-poika hymyi iloisen vaatimattomasti, otti vastaan onnitteluja ja kirjoitteli "puumerkkejään" kameroiden räpsähdellessä ympärillä."

Myöhemmin maaliskuussa on kirjoitus esikuvaurehilijoista, yhtenä esimerkkinä mainitaan, vaatimaton, urheilullinen ja raitis Veikko Hakulinen.

Helena Sulavuori

Veikko Hakulisen voitokas kotiinpaluu Osloon kisojen jälkeen.

Kurkijokisia juttuja

A saunan sie sait mukkaa

Toistakymmentä vuotta sitten tein puolisoni ja serkkuni Eino Vepsän kanssa useampi päiväinen retken juuri Kurkijoelle. Kävimme vaarini Vasilin ja mummoni Anna Vepsän kotitalon pihapiirissä Saavanmäellä lähellä Lopottia.

Pihapiirissä oli jäljellä lähes 20 metriä pitkä korkeahko kivijalka. Näytti siltä, että Vasilin karjakauppa Pietariin oli käynyt hyvin ja täten perheellä oli varallisuutta rakentaa komea päärakennus. Vasilin varhainen kuolema suisti sitten suurperheen köyhyyteen.

Pihassa kasvoi hyvin vanha ja valtavan suuri salava, jonka ympärillä tarvittiin kolmen miehen käsivarret täysinä syleinä! Voin ku-

vitella, että isovanhempani olivat katselleet 100 vuotta aiemmin samaa silloin hoikkaa salavaa. Pihapiirissä oli myös edelleen ehjänä iso maakellari, jossa varmaan Anna mummo säilytti hilloja, mehuja ja marjoja sekä tietenkin ruokaa perheen särkeiksi. Silloin tuntui, että Saavanmäellä havisi sukumme historia.

Lähdimme Yrjö-ukkini ja Eino-serkkuni kotikonnuille Elisenvaaran Haapavaaraan. Näiden kontujen väli on vajaa puolikilometriä.

Einon kotipiha, jossa rakennuksia ei ollut, nautimme lasit kuohuviiniä haikkeissa tunnelmissa laulaen kuitenkin Karjalan kunnaila-laulun.

Kävelimme runsaiden

niittykukkien keskity Yrjö-ukkini pihapiiriin pysähtyen lähelle riiden kumpua eli ainoaa, mitä siitä jäljellä oli.

Muistoina nousivat haikematta pintaan ukkini 50-vuotispäivät vuonna 1938. Niitä vietettiin laulaen ja tanssien siinä riiden kulmalla, jossa oli sopivan tasainen kennäs tanssia.

Minua vähän yli 2-vuotista kiinnostoi aivan erityisesti grammariin soitto. Olin alinomaa veivaamassa lisävoimaa Grammariin ja samalla neula hyppeli levyllä niitä osittain tuhoten! En oikein ymmärtänyt sitä, innokasta veivaamistani toppuuteltiin! Karjalassa kun oltiin, oltiin laulun ja soiton kotimaassa.

Käveltiin siitä pääraken-

Haapavaarantie juuri sen valmistuttua. Kuva: Kurkijokimuseon valokuva-arkisto

nuksen sijainnin lähelle ja sen sekä aitan ja navetan olemassaolosta ei ollut

muistoakaan. Laskeuduttiin siitä sitten Haapavaaran loivaa rinnettä ukin saunal-

le ja saunakaivolle, joka oli ollut vinttikaivo. Saunasta ei ollut jälkeäkään, mutta kaivo oli täytetty kivillä piriin, jottei aiemmin toimineen kolhoosin lehmät putoaisi kaivoon. Ei ollut Venäjän pojalla pontta tehdä lankusta uutta kaivon kantta!

Sitten talvisotaa pakoon siirtyneenä Yrjö-ukkini sai pientilan tai liekö vuokranut Petäjävedeltä Keski-Suomesta. Siellä oli nyt järven rannalla ukillani täsmälleen samanlainen punainen hirsisauna, muttei kaivoa. Sanoin ukilleni tarkkailevasti: "A saunan sie sait mukkaa, vaan kaivoo et saantkaa!"

*Paavo S. Vepsä
Espoo*

Keittiösääntöjä keittiökurssilla

22.11.1921
Kurkijoella

Pidä kädet puhtaina, siisti kyökki olkoon. Käytä joka esinettä, joksi aiottu se on. Ollos aina huolellinen, täsmällinen ja säästävä. Koskaan et saa olla vailla vettä kylmää, lämmintä. Ennen keittoon ryhtymistä hae aineet valmiiksi. Ota kaikki lusikalla jauhot, suola, sokeri. Patatilkulla sä aina tartu keittoastiaan. Tullelle et pataa jättää tyhjänä saa milloinkaan. Liedelle jos lientä tippuu, pian suolaa päälle vaan. Pyyhi heti pois kun sattuu lattialle kaatumaan. Somasti sä ruuan sitten vadillensa asetat. Sen jälkeen paikoillensa käyttämäsi tavarat. Joka esineellä tulee olla oma paikkansa ja kaikki paikoilleen.

Kari Rahiala oli löytänyt oheisen tekstin pöytyäläisen Riihipuodin ohrahiutalepussin kyljestä.

Ohjeistus sopii nykypäivänkin puuron keittäjille.

”Sukuvika on se jos suksi ei luista...”

Sukututkimuspiiri Poriin

Hiitolan Pitäjäseuran 45. toimintavuosi on alkanut mukavan vilkkaissa ja monipuolisissa tunnelmissa.

Vuosi aloitettiin perinteisesti hengellisellä tarinailalla. Viikolla 3 teimme myös jo seuran vakiintuneeksi tapahtumaksi muodostuneen talvimatkan Äkäslompoloon.

Nyt helmikuun tarinailtaan olimme saaneet Kangasalta mieluisan vieraan, Harri Kekin joka kertoi

meille sukututkimukseen liittyvistä asioista.

Jo viime syksystä asti on Hiitolan Pitäjäseurassa ”muhinut” hanke sukututkimuspiirin perustamisesta.

Todetessamme kiinnostuksen olevan riittävää eli n. 20 henkilöä oli heti innostuneena tulemaan mukaan, päätettiin että huhtikuussa käynnistetään sukututkimuspiiri myös täällä Porissa.

Sukututkimuspiirin vetä-

jäksi lupautunut Harri Kekki kertoi, että tarkoituksena on opastaa ja neuvoa mm. miten jokainen voi itsenäisesti harrastaa sukututkimusta. Piirin vetäjällä on melkoisesti jo tutkittua tietoa hiitolaisista suvuista.

Alustavissa suunnitelmissa on tarkoituksena kokoontua pari kertaa sekä keväisin sekä syksyisin. Tapahtuma on avoin kaikille asiasta kiinnostuneille.

Raija Laaksonen

Sukututkimuspiirin vetäjäksi lupautunut Harri Kekki sukunsa ”poluilla” Hiitolan Tiurulassa

Haasteltiin ja päätettiin

Vuosi sitten – ja tänään

On kulunut vuosi edellisestä kirjoituksestani tällä palstalla.

Silloin oli suunnitteilla museon toimintaan liittyvä projekti, jonka lopullista päätöstä oltiin viemässä Valtuuskuntaan. Valtuuskunnassa päätös oli positiivinen ja nyt on jo lähes vuosi tehty työtä ”Perinne eläväksi” hankkeen kanssa.

Hankkeen projektipäällikkö Nina Lehmusjärvi on järjestänyt monet valokuvien tunnistamistilaisuudet ja itse mukana olleena voin todeta että ne ovat olleet erittäin mukavia tilaisuuksia. Pääasia eli kuvien tunnistaminen on sujunut ja tuottanut tuloksia. Ryhmissä keskustelu on soljunut kuvien ympärillä ja aina joku on tuonut uutta tietoa ja keskustelu on vienyt asiaa eteenpäin. Tilaisuudet ovat lisäksi olleet mukavia karjalaisen yhteishengen lujittajia.

Valokuvien tunnistamisen ohessa Nina on vienyt eteenpäin haastatteluja sellaisten henkilöiden kanssa jotka vielä muistavat. Näitä muistelmia tullaan kuulemaan DVD:llä joka tuotetaan tämän projektin tuloksena.

Projektin tavoitteena on tuoda perinnettä mahdol-

lisimman monen ulottuville ja siksi esiintyminen ja tulosten raportointi eri tilaisuuksissa on tärkeää. Kiitokset kaikille mukana olleille ja hankkeen edistymiseen myötävaikuttaneille jo tässä vaiheessa. Projektin jatkuu vielä tämän vuoden lokakuulle joten olkaa aktiivisesti yhteydessä Ninaan muisteluittenne kanssa.

Vuosi sitten puhuttiin myös sukututkimuksesta. Sukututkimuspiiri on tehnyt vuoden aikana erittäin hyvää työtä. Työn tulokset pitää saada kaikkien halukaiden nähtäväksi ja tässä on suurena apuna netti ja toimivat internet-sivut. Toimivien sivujen avulla voidaan aktivoida nuoria tutustumaan sukuihinsa ja kiinnostumaan juuristaan, karjalaisuudestaan ja toivottavasti osallistumaan kipinän saatuaan myös laajemmin esim. Kurkijoki-Säätiön toimintaan.

Uusia aktiivisia toimijoita tarvitaan kaikkiin meidän perinteisiin toimintoihimme ja uusien mukanaolijoiden kautta saamme myös tuoreita ideoita toimintamme kehittämiseksi. Työ internet-sivujen kehittämiseksi on käynnissä. Tällä hetkellä sivustojen taustalla oleva

materiaali on erittäin laaja. Sen työstäminen vaatii aikaa, mutta toivottavasti lukijat ja käyttäjät ovat kärsivällisiä ja tulos joka saadaan aikaan, on sitten toimiva ja käyttäjää palkitseva.

Pitäjäjuhlat ovat taas tulevan elokuun alkupuolella 11.-12.8.2012. Ne pidetään perinteisesti kaksipäiväisinä. Monet pitäjäseurat ovat joutuneet siirtymään yksipäiväiseen juhlaan. Syynä järjestäjien talkoolaisten määrän hiipuminen ja yleisjoukon pienentyminen.

Kurkijoki-juhlissa on vielä saatu molemmiksi päiviksi hyvä yleisö ja talkoolaisia on ollut riittävästi juhlien läpiviemiseen. Nyt alkaa näkyä merkkejä siitä, että talkoolaisten mukaan saaminen on vuosi vuodelta haastavampaa.

Niinpä esitän voimakkaan vetoomuksen että sellaiset henkilöt, joilla on ideoita juhlien ohjelmanumeroiksi ja esiintyjiksi ja joilla olisi mahdollisuuksia ja halukkuutta osallistua järjestelytehtäviin, ottaisivat yhteyttä järjestelytoimikuntaan tai hallituksen jäseniin. Kaikki ideat ovat tervetulleita ja pienikin apu tarvitaan.

Lauri Laukkanen, Raisio

Kurkijoki-Säätiön hallituksen puheenjohtaja

Syntynyt 1949 Alastarolla.

Vanhemmat: isä Väinö Laukkanen Kurkijoen Ihojärveltä ja äiti Helvi os. Ojalainen Kurkijoen Titosta.

Ylioppilaaksi 1968 Loimaan Yhteiskoulusta.

Agronomi ja MMM Helsingin Yliopistosta 1973.

Työura Raisio Yhtymässä vuodesta 1974 vuoteen 2009 pääasiassa tuotannon johtotehtävissä.

Kurkijoki-Säätiön toiminnassa mukana valtuuskunnassa, lehden toimituskunnan pj:na, hallituksessa ja nyt kaksi vuotta hallituksen puheenjohtajana.

Muut harrastukset: metsästys (peura, hirvi, hanhi yms.) ja liikunta mm hiihto ja pyöräily.

Lauri Laukkanen (oik.) keskustelee Pjotr Skoblikovin kanssa viime syksyn kirkkoseminaarissa. Pjotr Skoblikov esitteli 3 D-animaatiota Kurkijoen kirkosta.

kurkijoki.fi
on oikea tietopankki

J A T K O S O T A

Hiitolan suunnan taistelut jatkosodan hyökkäysvaiheessa

– 15. Divisioonan hyökkäys Simpeleeltä
Kilpolan saareen 31.7. - 23.8.1941

Osa 3.

5. Sotatoimet 13. – 23.8.1941

Tilanne oli kaikkea muuta kuin ratkaistu. Vihollinen oli saarrettu, mutta sitä ei oltu tuhottu. Eikä tuhoaminen ev Hersalon mielestä yksin divisioonan voimin olisi ollut mahdollistakaan. Vihollisosasto koostui kahden divisioonan (142.D ja 198.D) osista.

15.D sai kuitenkin 12.8.1941 II AK:n esikunnalta käskyn hyökkäyksen jatkamisesta ja vihollisen tuhoamisesta. Itse ylipäällikkö oli antanut II AK:lle ohjeen vihollisen nopeasta tuhoamisesta. Armeijakunnan joukkoja tarvittiin nopeasti uuteen tehtävään, hyökkäämään Karjalan Kannaksen suunnassa kohti Pyhäjärveä.

Divisioonan komentaja antoi 13.8. aamuyöllä joukoilleen käskyn hyökätä Laatokan lahtien rajaamalla niemellä itään ensimmäisenä tavoitteena Uiton salmen tasa. Hyökkäys aloitettiin 13.8. aamulla voimakkaalla tulivalmistelulla. Hyökkäys menestyi aluksi hyvin. JR 15 hyökkäsi pääosillaan Paksu-jalan itäpuoliselta alueelta Kilpolan johtavan tien suunnassa kohti Tiuralaa.

Kyläaukeiden reunassa eteneminen pysähtyi kovaan vihollistuleen. II/JR 57

ja osia Er.RajaJP:sta hyökkäsi Mustolan suunnasta kaakkoon ja pakotti vihollisen perääntymään Nehvolan – Simonmäen tasalle. JR 36 ryhmittyi puolustukseen etelään Rasinselän länsirannan – Telkinniemen alueelle. Samalla se otti rintamavastuun 10.D:lta, joka sai jatkotehtävän Karjalan Kannaksen suuntaan.

13.8. Tiuralan aukeiden reunaan juuttunut tilanne pysyi käytännössä ennallaan 14. – 15.8. Vihollinen oli ryhmittynyt hallitseville kukkuloille aukea-alueen itäpuolelle siten, että se kykeni käyttämään voimakasta tähytettyä tulta aukealle. Samoin lujarakenteiseen Hiitolan kunnalliskotiin oli varustettu voimakas asepesäke, joka piti sitkeästi puoliaan.

Taistelujen muututtua asemasodan kaltaiseksi oli vihollisella mahdollisuus jatkaa laivausvalmisteluitaan Kilpolan saarella, jossa havaittiin ainakin 25 kuljetusalusta yhtä aikaa. Vihollisen jätkien puolustustaistelun yhtenä tarkoituksena lieenee ollut pakottaa 15.D:n käytössä oleva tykistö oli ryhmittymään niin kauas, että sen ampumaetäisyydet eivät ylittäisi laivausalueelle. Etelämpää saarretun alueen sivustalta oli kuitenkin mahdollisuus häiritä vihollisen

Viholliskalustoa "Kilpolan motissa" valtauksen jälkeen 1941. Kuvat: Hiitola –kuvat kertovat

lastaustoimintaa kenttätykistöllä ja ilmatorjunnan suorasuuntaustulella.

Koska rintamahyökkäyksillä saavutetuista asemista ei ollut onnistumisen edellytyksiä, ryhtyi JR 57

valmistelemaan ylimenohyökkäystä Torikanniemestä vihollisen selustaan. Ylimenotoiminnassa kokeamaton pataljoona kuitenkin epäonnistui yrityksessään 15. – 16.8. yöllä. Varhain

seuraavana aamuna (17.8) suoritti Er.RajaJP yhdellä komppaniolla onnistuneen ylimenon ja valtasi vähäisten taistelujen jälkeen sillanpään Huiskonniemen pohjoisrannalta. Osasto laajensi päivän kuluessa sillanpäänsä Salomäen – Muistienrintojenmäen tasalle saakka. Päivän kuluessa Er.RajaJP:n pääosat siirrettiin myös sillanpäähän. JR 57 tarkoituksena oli valmistautua siirtämään rykmenttinsä painopiste vihollisen pohjoiselle sivustalle.

Suunnitelmasta oli kuitenkin luovuttava, kun II AK:n esikunta antoi käskyn Er.RajaJP:n alistuksen purkamisesta ja pataljoonan siirtämisestä AK:n käyttöön. 15.D:n komentajan yritykset käskyn peruuttamiseksi eivät tuottaneet toivottua tulosta. Kokonaistilanteen kannalta armeijakunnan esikunnan ratkaisua voidaan pitää perusteltuna. Ev Hersalon mielestä II AKE:n käsky kuitenkin merkitsi 15.D:n operaation keskeyttämistä ratkaisevalla hetkellä. Jos Er.RajaJP:n hyökkäyksellä saavutettua menestystä olisi päästy hyödyntämään, olisi divisioonan taistelun loppuratkaisuun voitto päästy jo 18.8. tai viimeistään 19.8.

Samalla kun rajajääkäripataljoona irrotettiin, luovuttiin myös sillanpäästä, jota ei miehitetty muilla joukoilla. Tämän jälkeen asemat säilyivät pääosin paikoillaan. Taistelut olivat kuitenkin kiivaita ja jotkin tärkeät tukikohdat vaihtoivat välillä omistajaa. Tilanteiden vaihtelusta ja paikallisten taisteluiden kiihkeydestä saa hyvän kuvan mm. JR 15:n taistelukertomuksesta. Ratkaisevia muutoksia ei tilanteesta kuitenkaan tapahtunut muutama päivään.

Divisioona alkoi 16.8. lepuuttaa väsyneitä joukkojaan siirtämällä osan joukoista vuorotellen lepäämään. 15.Divisioonan joukoista JR 57 siirrettiin 20.8.vastaisena yönä reserviksi Hiitolan aseman alueelle, josta se sai seuraavana iltana tehtävän Kaukolan – Pyhäjärven suuntaan.

Vihollisen tiedettiin kaiken aikaa laivaavan joukkojaan pois, joten puolustavien joukkojen määrän piti jossakin vaiheessa alkaa vähetä. Tilannetta seurattiin aktiivisella tiedustelulla. JR 15 aloitti uudelleen hyökkäyksen 22.8. heti puolen yön jälkeen. Tällöin vihollisen havaittiin vetäytyneen Uiton salmen taakse Kilpolan saareen. Rykmentin ensimmäiset joukot etenivät Kilpolan saareen 23.8. aamulla, jolloin saari todettiin tyhjäksi. Vihollinen oli Laatokalla siirtymässä laivakuljetuksiin uusiin tehtäviin. Samoin 15.D:aa odottivat uudet hyökkäystehtävät Itä-Kannaksella tavoitteena Taipale.

Jalkaväkirykmentti 15:n kokonaistappiot sodan alusta Kilpolan suunnan taisteluiden päättymiseen mennessä olivat 258 kaatunutta, 778 haavoittunutta ja 18 kadonnutta, yhteensä 1054 miestä.

Kunnia sankareille!

Raimo Hannukainen,
evl evp

Tuhottuja vihollistankkeja Hiitolan kirkkomäellä elokuussa 1941.

Vihollinen saarrettiin Hiitolan ja Kurkijoen välisen tien itäpuolelle. 15.D:n voimat eivät kuitenkaan yksin riittäneet vahvan vihollisen tuhoamiseen. Taistelut jähmettyivät Nehvolan - Tiuralan aukeiden tasalle. Lopulta vihollinen sai evakuoitua pääosan saarretuista joukoistaan. 23.8. todettiin Kilpolan saari tyhjäksi vihollisesta viimeisten neuvostojoukkojen evakuoitumisen laivojen suuntaavan Laatokalla kohti etelää.

Kurkijoki kirjallisuudessa

C.G. Olsoni{1}:

Suurlakko Kurkijoella

Sitä mukaa kuin levottomuiksista saapui tietoja Venäjältä, heräsi toivo, että meidänkin maassamme vapauden hetki oli koittava. Kun sitten kuultiin Venäjän rautatielakosta, tunkeutui valtavalla voimalla sydämiin ajatus, melkeinpä varmuus, että tämä vapauden hetki olikin jo hyvin lähellä.

Tällaisten ajatusten ja toiveiden valtaamana menin maanantaina, lokakuun 30. p:nä 1905 kirkkoon Borkin päivän{2} johdosta muka hartaushetkeä pitämään.

Kirkkoon tullessani oli urkuri {3} jo soittamassa. Kun hän oli jonkin aikaa soittanut, sanoin sen riittävän tällä kertaa, mutta lupasin perjantaina pitää hartaushetken keisarin valtaistuimelta luopumisen johdosta, ja saatuaani ilois- sen hyväksyvän vastauksen, läksin kirkosta hartaushetkeä pitämättä.

Menin suoraa päätä maanviljelyskoululle, jonne näinä päivinä oli kokoon- tunut noin viisikymmentä maan eri osista tullutta mei- jerikoulun opettajaa, agro- nomia ja konsulenttia jon- kunlaiselle jatkokurssille. Iloinen juhlatunnelma val- litsi kaikkien näiden kurs- silaisten keskuudessa, ja se sai uutta virikettä, kun eräs vasta saapunut kurssilainen tiesi kertoa, että se juna, jol- la hän oli tullut, luultavasti oli viimeinen, koska rauta- tielakko oli meilläkin juuri puhkeamassa.

Näitten tunteitten vallas- sa ollessamme pisti silmiim- me keisarin kuva koulusalin seinällä. Kiskotaan se alas, oli yhteinen tuuma. Joku arveli, kääntyen maanvilje- lyshallituksen ylitarkasta- jan {4} puoleen, joka myös tällä kurssilla oli läsnä, että se on hänen tehtävä, koska se maanviljelyshallituk- sen käskystä oli paikalleen pantukin. Silmänräpäykses- sä poistui ylitarkastaja, hie- notunteisesti kyllä toiseen huoneeseen, ja samassa tuo- kiossa nousi eräs lyhytka- suinen mieshenkilö toisen olkapäille ja kuva oli kuin olikin poistettu.

Kummallisen tunteen valtaamina asetuimme pai- koillemme esitelmää kuun- telemaan. Esitelmän loput- tua noustiin ja laulettiin Sotamarssi. Erityisellä pai- nolla kajahtivat sanat väki- valta maasta pois. Pidettiin välitunti ja uuden esitelmän piti alkaa mielialan tullessa yhä hermostuneemmaksi.

Kellon ollessa noin nel-

jännestä vaille yksi keskey- tettiin esitelmänpitäjä, ja koulun johtaja ilmoitti, että oli tullut virallinen sähkö- sanoma Terijoelta Hiitolan asemalle, jonka mukaan Ve- näjä oli tullut tasavallaksi ja entinen keisari oli matkalla Tanskaan.

Esitelmän jatkosta ei ollut puhuttakaan. Kajahti rajaton riemuhuuto uudelle tasavallalle. Maammelaulu ja muita lauluja laulettiin, jopa pistettiin piirileikiksi- kin. Liian ahdasta sisällä oli rynnähtiin ulos.

Lippu, sinivalkoinen oli nostettava. kuusivuotis- ta{5} piilopaikastaan, löy- dettiin lipputanko. Miehi- ssä se kannettiin keskelle kou- lun pihamaata, missä se en- nenkin oli seisonut. Kuoppa kaivettiin, tanko pystytet- tiin, ja kaikki puna lipusta huolellisesti poistettiin.

Maamme-laulua laulet- taessa nostettiin tanko si- nivalkoisine lippuineen{6} pystyyn. Arveltiin, että vie- tetäänpähan vaikkapa vain tämä yksi päivä tasavaltaa meilläkin.

Eräs tuntematon henki- lö lähestyi kummastellen laulavaa joukkoa ja kää- nyti vihdoon ruotsia puhuen puoleeni kysyen juhlimisen syytä, mihin annoin hänelle selityksen. Miehi- ssä lähdet- tiin sitten laulaen kauniille Linnavuorelle. Jo sinne mennessä ja siellä ollessa arveli moni, että olisi paras- ta mennä kirkkoon kiitosju- malanpalvelusta pitämään.

Ajateltiin kumminkin, että tiedot tapahtumista vie- lä olivat liian epävarmoja. Suunniteltiin sen sijaan, että sunnuntaina, jolloin rovas- tikin {7}on jo kotosalla, mennään kirkkoon. Linna- vuorella laulettiin niin, että äänet oli loppumaisillaan.

Minua pyydettiin puhu- maan. Vastustelin, mutta kumminkin puhkesin liiku- tuksen vallassa seuraaviin sanoihin: Vapaat suomalai- set! Kyllä on Suomen kansalla usein ollut syytä Juma- laa kiittää. Mutta harvoin niinkuin nyt. Yhtykäämme Daavidin kehoitukseen: Kiittäkää Herraa, sillä Hän on hyvä ja hänen laupeu- tensa kestää iankaikkisesti. Kehoitukseen yhdyttiin lau- lamalla Isänmaan virsi.

Lähdettiin alas vuorelta ja huomattiin, kuinka ky- lään oli kohonnut muitakin sinivalkoisia lippuja. Illalla kokoonnuttiin koulun koko- ussaliin, jossa hilpeällä mie- lellä juteltiin ja laulettiin, jopa valittiin virkamiehiä

uudelle tasavallallemme. Presidentiksi valittiin Leo Mechelin ja yksimielisiksi tultiin kohta muihinkin kor- keisiin virkoihin nähden.

Tämä kaikki tapahtui jo maanantaina, ennen kuin mitään varmaa tietoa lakos- ta muualla maassa. Tiistai- na rupesi sitten tulemaan enemmän tietoja. Vasta keskiviikkona kuitenkin pi- dettiin kansalaiskokous, jos- sa yleinen lakko päätettiin paikkakunnalla toimeen- pantavaksi ja valittiin lakko- komitea. Tässä kokouksessa en ollut mukana, vaikka kyl- lä minut kuitenkin valittiin lakkokomiteaan.

Virkatehtävieni takia en kumminkaan voinut sään- nöllisesti ottaa osaa sen töihin. Lupaukseni mennä perjantaina kirkkoon viet- tämään keisarin valtaistui- melta poistumisen juhlaa ei tietenkään tullut mitään yhtä vähän kuin siitä kiitosjuma- lanpalveluksesta, jota Lin- navuorella suunniteltiin.

Ennen sunnuntaita liik- kui muuten huhu, ettei ju- malanpalveluksesta tulisi mitään, koska toinen pappi oli karkumatalla-- rovasti oli valtiopäivädelekaatio- niin kuuluvana koettanut hevoskyydillä Helsinkiin, mutta ei sitten ollut mennyt-

kään Viipuria kauemmas- ja toinen lakossa.

Keskiviikkona mar- raskuun 8 p:nä 1905 klo 12 loppui sitten lakko, ja torstaina pidettiin kiitos- jumalanpalvelus kirkossa, jossa tosin ei enää rukoiltu keisarin edestä, mutta kyllä suuriruhtinaan puolesta.

1. Edesmenneen rovasti Olsonin kertomus suurla- kosta Kurkijoella, kuvaus, jonka on varustanut alaviit- teillä Emerik Olsoni.

2. Borki rautatieaseman kohdalla Harkovi kuver- nementissä suistui 30 p:nä lokakuuta 1888 keisarillinen juna kiskoilta, jolloin 21 henkilöä kuoli ja 37 vahin-

goittui. Keisari Aleksanteri III, keisarinna ja perintärüh- tinas, sittemmin Nikolai II ja muu junassa ollut keisa- rillinen perhe säilyivät vahingoittumattomina. Tämän johdosta oli myös Suomessa määrätty pidettäväksi joka vuosi Borkin päivänä kiit- osjumalanpalvelus kaikissa kirkkoissa.

3. Kysymyksessä ole- va reipas urkuri oli Siilas Palmu, joka myöhemmin aktivistisista hommistaan joutui istumaan Spalerna- jassa. Kirkossa ei tavalli- suuden mukaan ollut yhtään kuulijaa.

4. Nähtävästi v.t. Ylitar- kastaja Uno Brander

5. Vuoden 1899 helmi-

kuun manifestin jälkeen, kun muuta lippua kuin Ve- näjän kolmipäistä ei saanut käyttää, lakattiin maassam- me kaikesta liputtamisesta.

6. Valtion laitoksilla piti olla Venäjän valko-sini- pu- nainen lippu, vaikka sitä ei, missä asianomaiset virka- miehet olivat kyllin rohkei- ta, koskaan käytetty. Rat- komalla punainen osa pois saatiin äkkiä syntymään sinivalkoinen lippu.

7. Gust. Arokallio

Kirjasta Vapaussodan Kertomuksia.

Suomalaisen kirjallisuus- den seuran Kirjapaino 1934

Laatokan perinnöstä kiinnostuneita kutsutaan Haminaan

Laatokan Puolustuksen Perinneyhdistys kokoontuu Haminassa **14. – 15.8.2012**. Vapaamuotoiseen tilaisuuteen ovat tervetulleita kaikki Laatokan veteraanit, heidän omaisensa ja ystävänsä sekä kaikki Laatokan kalliista perinnöstä kiinnostuneet. Osallistuminen ei edellytä yhdistyksen jäsenyyttä.

OHJELMA

TIISTAI 14.8.2012

- Kokoon tuleminen Hami- nan linja-autoasemalla klo 13.00 mennessä

Lyhyt kierros kaupungissa, ajo Tervasaareen, josta lähtö saaristoristeilylle klo 14.00

Saaristoristeily Tammion saarelle klo 14.00 – 18.15

Seppeleenlasku Haminan sankarihautausmaalla Majoittumaan hotelli ”Ha- minaan”

Päivällinen Haminan upsee- rikerholla klo 20.00

KESKIVIKKO 15.8.

- Aamiainen majapaikassa Yhdistyksen kokous Hami- nan upseerikerholla klo 09.00 – 10.30

Lounas Haminan upseeri- kerholla klo 11.00

Opastettu käynti Salpalin- jamuseossa ja Salpalinjalla Miehikkälässä klo 12.00 – 17.00

Paluu Haminan linja-auto- asemalle klo 17.00 men- nessä

KUSTANNUKSET

- Majoittuminen hotel- li Haminassa 2 hengen

huoneissa, sis aamiainen 60 Eur/hlö

Saaristokierros 18,- EUR/ hlö

Kierros Salpalinjalla, sis kahvit 35,- EUR/hlö

Linja-autokyydit Haminas- sa ja Salpalinjalla yht 20 EUR/hlö

Päivällinen Haminan upsee- rikerholla n 20 EUR/hlö

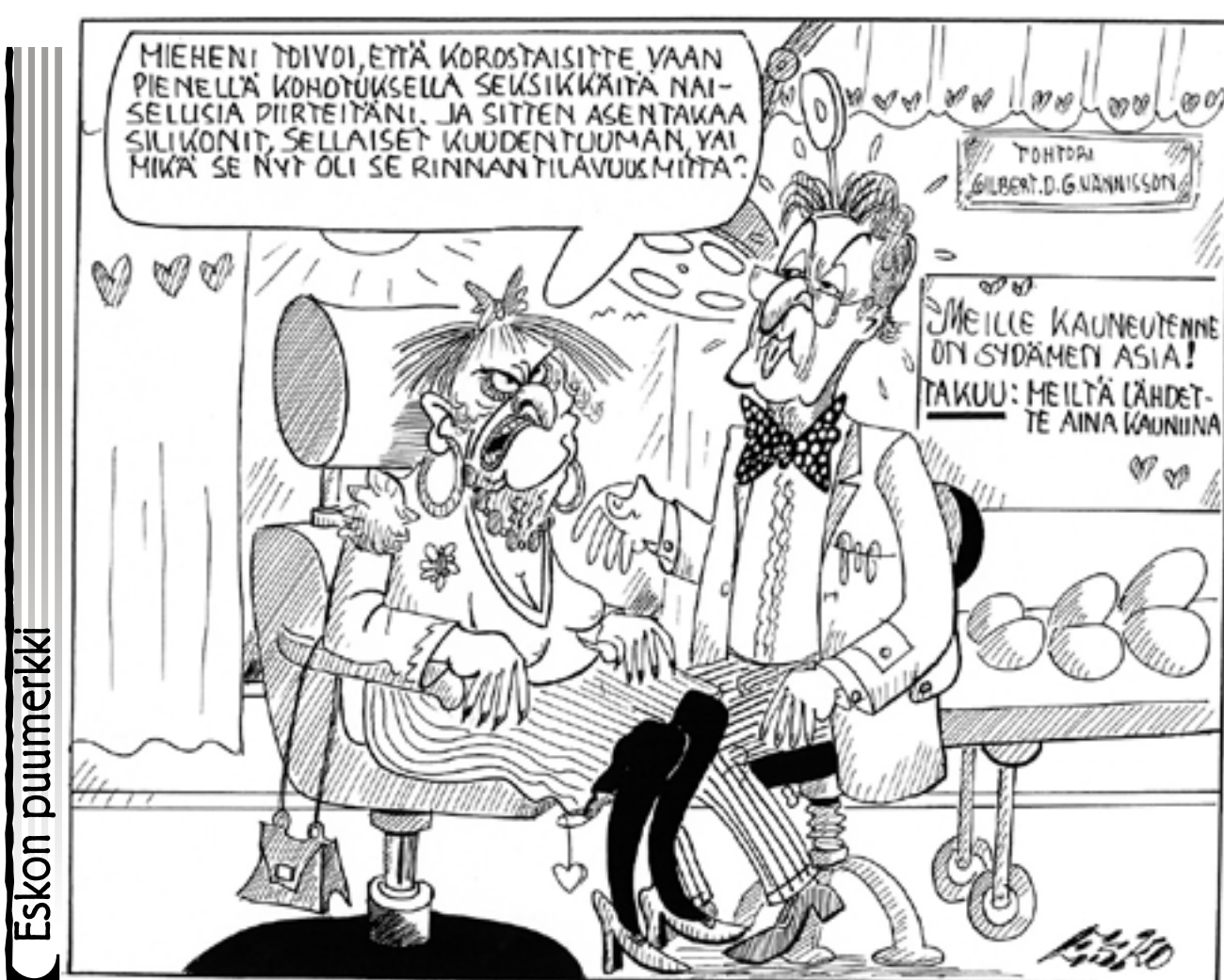
Lounas Haminan upseeri- kerholla 9 EUR/hlö

Kaikki yhteensä, n **165 eu- roa/hlö**, maksetaan pai- kan päällä

ILMOITTAUTUMINEN

Ilmoita tulostasi **1.8.2012** mennessä yhdistyksen sihteerille Raili Jantu- selle, puh **040 8432189**

TERVETULOA!

Eskon puumerkki

Kurkijokelaisuus on voimissaan!

Kurkijoki-isännänviiri
95 €

Hanki upea Kurkijoki-isännänviiri
vaikkapa lahjaksi.
Pituus 4 metriä
Leveys 45 cm (leveästä päästä)

Pidetään perinnettä yllä!

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Asianajaja

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajajatoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalaakatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajajatoimisto JARI HEIKMAN OY

asianajaja, varatuomari
Jari Heikman
varatuomari
Rickard Grönqvist
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Murteella

Vastaukset

1. Puinen survin
2. Ylpeä
3. Niellä
4. Mestari (esim. uunmoakar)
5. Häikäistä
6. Rukki
7. Rypistää
8. Voidella
9. Vetää
10. Rautalanka

Murresanat koonnut Raija Laaksonen.

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoimna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

**Kurkijokelaisen,
hiitolaisen ja karjalaisen
hengen vaali.**

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa
kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain 44 eur. Tilattuna n. 1,80 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuussa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi tai kurkijokelainen1@gmail.com

Sanomalehti

Kurkijokelainen

LUKIJAMATKAT 2012

I Kiviniemi-Kurkijoki

to-su 24.-27.5.

teemana: sotahistoria, oppaana evl evp Aimo Kiukas, - aiheina mm. Äyräpään, Kiviniemen ja Taipaleen taistelut, Käkisalmen valtaus, taistelut Kurkijoen suunnassa, Elisenvaaran pommitus, Viipurin menetys

Alustava matkaohjelma:

torstai: Loimaa-Helsinki-Rajahovi- Viipuri, yöpyminen Kiviniemessä
perjantai: Kiviniemi-Käkisalmi- Kurkijoki
lauantai: kiertojelu Kurkijoella
sunnuntai: Kurkijoki-Viipuri-Vaalimaa-Helsinki-Loimaa
Majoitus: 1. yö Kiviniemessä, 2 yötä Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa "Mihailin hotellissa" 2-4 hengen huoneissa ja tarvittaessa kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan / päivä, paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut.

350 € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut
+ tarvittaessa ryhmäviisumi **63 €**

II Valamon luostari-Kurkijoki

ke-su 6.-10.6.

Alustava matkaohjelma:

keskiviikko: Loimaa-Helsinki-Värtsilä-Sortavala, yöpyminen Valamossa

torstai: Valamon luostari- Kurkijoki

perjantai: kiertojelu Kurkijoella

lauantai: kotiseutumatkoiden päivä

sunnuntai: Kurkijoki-Viipuri

Majoitus: 1 yö Valamossa, 3 yötä Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa "Mihailin hotellissa" 2-4 hengen huoneissa ja tarvittaessa kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan / päivä, paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut

450 € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut +
tarvittaessa ryhmäviisumi **64 €**

III Kurkijoki

to-su 16.-19.8.

Alustava matkaohjelma:

torstai: Loimaa-Helsinki-Rajahovi-Viipuri-Käkisalmi-Kurkijoki

perjantai: kiertojelu Kurkijoella

lauantai: kotiseutumatkoiden päivä

sunnuntai: Kurkijoki-Käkisalmi-Viipuri-Helsinki-Loimaa

Majoitus: Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa "Mihailin hotellissa" 2-4 hengen huoneissa ja tarvittaessa kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan / päivä, paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut

290 € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut + tarvittaessa
ryhmäviisumi **63 €**

Viisuminhankintaa varten pitää täyttää viisuminanomuskaavake ja liittää mukaan 1 kpl passikuvia sekä kopio voimassaolevan passin kuvasivusta.

Passin tulee olla voimassa vähintään 6 kk matkan jälkeen.

Viisuminanomuskaavakkeen voi tilata toimituksesta puhelimitse tai poimia mm. Neva Toursin sivuilta: www.turunnevatours.fi

Ilmoittautumiset KURKIJOKELAISEN TOIMITUKSEEN,
matka I 23.3. mennessä, matka II 10.4. mennessä,
matka III 12.6. mennessä.

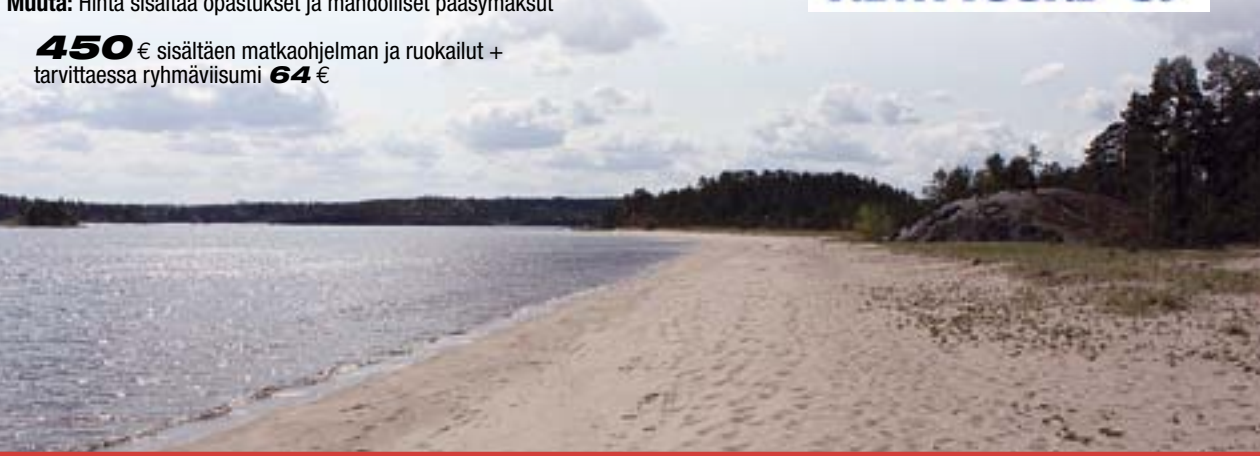
Ilmoittautumisia otetaan vastaan tiistaisin ja torstaisin
klo 9-14, puh., **050-521 3336**

Ilmoittautuneille postitetaan tarkempi matkaohjelma ennen matkan alkua.

Muutokset alustavaan ohjelmaan mahdollisia.

Vastuullinen
matkanjärjestäjä:

**Turun
NEVA TOURS OY**

Kurkijokelaista historiaa tarjoushintaan

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimistosta

Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

KURKIJOKI
KUVAT KERTOVAT
5 €

KURKIJOKI
SODASTA
EVAKKOON **5 €**